Cyan Magenta Yellow Black

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

СУБОТА, 21 червня 2003 року

№ 114 (3114)

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Час активізувати діалог

Для активізації діалогу між законодавчими органами України й Туреччини потрібно створити україно-турецьку Міжпарламентську асамблею. На цьому наголосив Голова Верховної Ради України Володимир Литвин під час зустрічі з Президентом Турецької Республіки Ахметом Неджденом Сезером. На його думку, основою для такого органу могли б стати наявні в парламентах двох держав так звані групи дружби (у Верховній Раді —депутатська група з міжпарламентських зв'язків з Турецькою Республікою, яку очолює Рефат Чубаров). Голова Верховної Ради та глава Туреччини обговорили й інші аспекти двосторонніх відносин. «Оскільки позиції наших держав з основних світових процесів збігаються, у нас є добрі підстави для співробітництва на всіх рівнях і у всіх сферах, —зазначив, зокрема, Володимир Литвин. — До того ж наші країни вирішують багато в чому схожі завдання, що також спонукає до зміцнення співпраці».

Співрозмовники також обговорили суспільно-політичну ситуацію в обох державах. Зокрема, відбувся обмін думками і про політичну реформу в Україні. Турецький президент у зв'язку з цим зазначив, що хоч Анкара і пройшла довгий шлях з оптимізації роботи владних інституцій у державі, вона і сьогодні продовжує цей пошук.

Як ведмедик воював

Київський архітектор Лев Сінькевич 22 червня 1941 року отримав повістку до військкомату за №1515. А на завтра, залишивши вдома дружину з трирічним сином Юлієм, подався до Бердичева, де формувався Окремий Західний саперний батальйон. Ночами, прориваючись через зайняті німцями села, батальйон ішов на схід. У 1942 році, коли армія стояла на Волзі, Сінькевич написав для сина вірші і зробив до них вісім малюнків, що склалися в рукописну книжечку «Як ведмедик воював, а зайчик допомагав». Там ведмедик і союзник-зайчик разом били вовка-нападника й далі жили в мирі. А малий Юлій 1943 року вислав на фронт свій знімок — у мундирчику й з автоматом. Батько не розлучався з тим знімком до кінця війни.

Цю дивовижну й зворушливу історію, описану дочкою Сінькевича, Ольгою Львівною, читайте на 4-й сторінці.

ВІТАННЯ

Державним службовцям України

Щиро вітаю вас з професійним святом — Днем державної служби.

Формування дійового інституту державної служби разом із всебічним розвитком місцевого самоврядування — важлива складова політичного трансформування нашого суспільства, наближення його до європейських стандартів. Саме висококопрофесійна державна служба здатна забезпечити розумно організоване, демократичне, правове, результативне державне управління.

Закон України «Про державну службу» заклав засади політично нейтральної, заснованої на принципах служіння народові та професіоналізму державної служби. Набутий досвід дає можливість удосконалити його. Підвищенню ефективності державної служби сприяє створена система підготовки та підвищення фахового рівня державних службовців, комплектування органів державної влади працівниками належної кваліфікації.

Наш народ заслуговує не тільки на компетентну, дієздатну, ініціативну, а й на чесну державну службу. Тому поряд із забезпеченням професіоналізму чільне місце має посідати робота з викоріненням проявів корупції.

У Верховній Раді України високо оцінюють роль державної служби у розробленні та впровадженні актуальних законопроектів. Зі свого боку, народні депутати прагнуть законотворчою діяльністю забезпечити державний службі належні умови для роботи, участі в поглибленні демократичних перетворень, реалізації соціальних програм, консолідації суспільства.

Бажаю вам успіхів, енергії і наснаги в щоденному служінні народові України, міцного здоров'я, щастя, добра і благополуччя.

Голова Верховної Ради України Володимир ЛИТВИН.

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Чиновника приструнить адмінсуд

Ранкове засідання 20 червня

У порядку денному стрижневим виявився розгляд проекту Адміністративного процесуального кодексу, внесеного народними депутатами Віктором Мусіякою, Володимиром Мойсиком, Володимиром Стретовичем та іншими. Як сказав доповідач Василь Онопенко, робота над цим документом тривала більш як десять років. Тобто він довгоочікуваний, адже досі в нас не було цільового законодавчого акта, який врегульовував би повноваження адмінсудів у вирішенні справ адміністративної юрисдикції, врегульовував порядок звернення до таких судів тощо.

(Закінчення на 2-й стор.).

КАРТИННА ГАЛЕРЕЯ

Костянтин Богаєвський

(1872—1943 рр.)

Кафа. Стара Феодосія

(1927 р.)

Полотно, олія

У НОМЕР

«Брудні» кошти — небезпека для суспільства

Щорічно у світі, за даними Організації економічного співробітництва відмивається від 2 до 5 відсотків валового суспільного продукту. Таку цифру назвав у вітальному зверненні до учасників міжнародної науково-практичної конференції «Протидія відмиванню «брудних» коштів та фінансуванню тероризму: громадська підтримка та контроль» Перший заступник Голови Верховної Ради України Геннадій Васильєв. Він високо оцінив поєднання зусиль громадськості і правоохоронних органів у протидії легалізації «брудних» коштів. Геннадій Васильєв у своєму виступі поінформував учасників конференції про роботу законодавців щодо формування відповідного правового поля й звернув увагу на недоліки, які свого часу спричинили включення України до «чорного» списку FATF.

Перший заступник Голови Верховної Ради висловив сподівання, що конференція дасть новий імпульс для подальшого вдосконалення українського законодавства в боротьбі з «брудними» коштами і тероризмом. Адже ці кошти — пожива для злочинного світу, який не гребує жодними засобами для досягнення своїх цілей, у тому числі витрачаючи значні кошти на підкуп чиновників та політиків. Так, за даними Світового банку, щорічно з цією метою витрачається близько 80 млрд. доларів.

Геннадій Васильєв також сподівається, що вжиті заходи вже цього року сприятимуть виключенню України з «чорного» списку FATF.

Володимир КОРОЛЮК.

Читаймо «Голос» разом!

Ніна КАРПАЧОВА, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини:

— Я регулярно читаю «Голос України». Мені імпонує багато рубрик газети, намагання тримати незаангажовану політичну позицію. У ній можна знайти найглибше висвітлення подій, що відбуваються в парламенті, у законотворчому процесі. Але хотілося б побачити більше інформації про діяльність інституту Уповноваженого Верховної Ради з прав людини, більше матеріалів соціальної тематики, більше думок простих людей, а не лише політиків, і більше новин із регіонів.

Дружний галас над Тетеревом

Більше трьохсот дітей, у тому числі сироти і ті, хто мешкає на забруднених після аварії на ЧАЕС територіях, відпочивають у оздоровчому таборі «Дружба» Житомирської дирекції ВАТ «Укртелеком». Господарі подбали про повноцінне п'ятиразове харчування, медичне обстеження. Тут діє фітобар, де дітей пригощають цілющим фіточаєм з трав, меду, бальзамів, **повідомляє наш власний кореспондент Олексій КАВУН.**

Про прокуратуру від самого початку

У Харкові відкрито Музей історії прокуратури Харківської області. Тут можна дізнатися не тільки про історичне минуле української прокуратури, а й про її уже давню історію. Перші згадки належать до часів царювання Петра І. Матеріали музею розповідають про заснування прокуратури Харківської губернії в 1766 році та про перших прокурорів Слобідсько-Української губернської канцелярії Л. Михайлова, Г. Вяземського, П. Сабурова. Серед рідкісних експонатів — службовий саквояж, який у 50-х роках минулого століття завжди мав при собі експерт прокуратури на місці розкриття тяжких злочинів. У музеї виставлено добірку фальшивих грошей та орденів, бандитську зброю та інше кримінальне спорядження. Особливу увагу привертає мундир губернського прокурора зразка 1811 року, **повідомляє наш власний кореспондент Микола КОСИЙ.**

■ За тиждень на Одещині розпочнуться жнива. Очевидно, втіхи селянам вони не принесуть. Пшениця та ячмінь загинули на площі понад 500 тисяч гектарів (70 відсотків засіяної восени). Загибле пересіяли яриною, що потрапила під жорстоку посуху.

А чим сіяти восени? Області потрібно 176 тисяч тонн насіння озимих зернових. З нинішнього врожаю таку кількість якісного насіння навряд чи вдасться засипати. На всіх підприємствах проводять інвентаризацію залишків товарного зерна озимих культур, **повідомляє наш власний кореспондент Георгій ВОРОТНЮК.**

■ Сьогодні у місті Монастириську на Тернопільщині відкривається Всеукраїнський фестиваль «Дзвони Лемківщини». Очікується, що біля ватри фестивалю збереться майже чотири тисячі лемків, які нині мешкають у багатьох областях України, в Польщі та Сербії. Монастириськ став негласною столицею лемків: тут їх проживає найбільше, є музей лемківської культури, в області виходить газета «Дзвони Лемківщини». У програмі фестивалю — концерти, конкурси, виставки, **повідомляє наш власний кореспондент Марта ЛІТИНСЬКА.**

■ П'ять інвалідів у Миколаївській області отримали ключі від автомобілів «Таврія». Більшість ветеранів очікує машини близько десяти років. Нині в черзі на авто, яка існує в Миколаївській області з 1994 року, перебувають майже дві тисячі осіб, **повідомляє наш власний кореспондент Олена ІВАШКО.**

СЬОГОДНІ ЧИТАЙТЕ:

У Херсонській та Сумській областях триває боротьба з сараною, що поширилася більш як на 15 тисяч гектарів

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Працювали «до упору»

Вечірнє засідання 19 червня

На початку засідання із зверненням до Верховної Ради виступив Президент Турецької Республіки Ахмет Неджет Сезер. Він, зокрема, відзначив велику роль Верховної Ради у новітній історії України, яка взяла на себе складні обов'язки із закладення основ сучасної демократичної держави. Президент Туреччини висловив певність, що Верховна Рада своєю роботою з напрацювання демократичних реформ зробить історичний внесок у майбутнє України і що це майбутнє оформиться в Європі.

Потому голова лічильної комісії Валерій Мішура оголосив результати голосування з виборів Уповноваженого Верховної Ради з прав людини. За кандидатуру Ніни Карпачової проголосувало 280 народних обранців.

Після затвердження постанов про обрання суддів, яке тривало майже до кінця робочого дня, нерозглянутими залишилося кілька десятків проектів законів. Як тут бути? Головуючий скористався рішенням депутатського загалу — працювати «до упору».

Зокрема, прийнято закон про Цивільний демократичний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави, а також блок законів, винесених на повторний розгляд з пропозиціями Президента. Серед них: «Про внесення змін до статті 21 Закону «Про службу в органах місцевого самоврядування», «Про іпотечне кредитування та факторингові операції з консолідованим іпотечним боргом», «Про внесення змін до Митного тарифу України».

Ухвалено також закон про єдиний соціальний податок, проект постанови про інформацію Кабміну про особливості правового режиму та ефективність функціонування спеціальних економічних зон і територій пріоритетного розвитку в Україні, проект закону про порядок погашення заборгованості за електроенергію, проект закону про внесення змін до статті 11 Закону «Про податок на додану вартість» (стосовно операцій із ввезення підакцизних товарів), проект закону про стимулювання розвитку регіонів, про внесення змін до Закону «Про вищу освіту» та інші.

Гостра дискусія розгорнулася довкола постанови про схвалення Основних напрямів бюджетної політики на 2004 рік. Каменями спотикання стали такі питання, як розмір державного боргу, мінімальної зарплати, наповнення місцевих бюджетів, розмір та форма запозичень і деякі інші. Гарячі дебати то наближали, то віддаляли момент істини, тобто узгодження позицій профільного комітету та уряду.

Під час голосування внесених проектів ні проект Кабміну, ні проект комітету не набрали потрібної кількості голосів. Зрештою, домовилися продовжити роботу із узгодження позицій, взявши за основу бюджетну резолюцію в редакції профільного комітету.

Іван ДМИТРЕНКО.

Чиновника приструнчить адмінсуд

Ранкове засідання 20 червня

(Початок на 1-й стор.).

А це означало, що громадяни не могли повністю реалізувати своє конституційне право на оскарження в суді рішень, дії чи бездіяльності органів державної влади, місцевого самоврядування чи їх посадових осіб. Проект передбачає вирішення адмінсудами публічно правових спорів з органами і виконавчої, і представницької влади. Тобто громадянин, або організація, фірма (юридична особа), може звернутися до суду, якщо вважає рішення чиновника суб'єктивним, таким, що порушує їхні законні права і свободи. Це можуть бути і спори з приводу прийняття громадян на державну службу чи звільнення з неї, рішень виборчих комісій і таке інше. Не менш важливо, що через адмінсуд спори між собою зможуть улагоджувати і суб'єкти владних повноважень, скажімо, райрада і райдержадміністрація, внаслідок чого вдасться уникнути неприємної ситуації з'ясування між цими органами, «хто в районі старший», чи тим паче зволікання з прийняттям бюджету.

Водночас законопроект передбачає, що адмінсудам не можуть бути підсудні спори суб'єктів підприємницької діяльності з державними органами, наприклад, з податковою службою чи КРУ, бо це, як зазначено — парафія господарських судів. Наголошуючи під час обговорення на необхідності прийняття такого законопроекту в першому читанні, парламентарії звертали увагу і на деякі його недосконалості, пропонували вилучити положення про адміністративний договір, про «випадковий» інститут мирової угоди. Критично поставилися і до запропонованої в документі схеми вручення повісток у адмінсправах, особливо через жеки або органи місцевого самоврядування.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Микола Томенко вимагає розібратися у порушенні норм закону про рекламу під час проведення агітації за підтримку конституційної реформи за президентським зразком. А Юлія Тимошенко щонайменше три депутатські звернення присвятила нашумілій темі причетності працівників податкової міліції до так званого наркотичного скандалу.

До речі, про проблеми місцевого характеру, спричинені бездіяльністю, або «не тією діяльністю», органів державної влади на місцях, можна було судити із тем депутатських звернень і запитів, виголошених на початку засідання. Ішлося про налагодження системи водопостачання у кількох областях, проблеми з наданням матеріальної допомоги, порушення права власності, проблеми освітян. Не обійшлося і без закидів на адресу центральних владних органів. Наприклад,

Головуючий на сесії Олександр Зінченко оголосив про входження народного депутата Ігоря Насалика до фракції «Регіони України».

Анатолій БЕНЬ.

Із звернення Президента України Леоніда КУЧМИ

у зв'язку з поданням главою держави в парламент проекту закону «Про внесення змін до Конституції України»

Мета конституційних змін — досягти докорінного підвищення ефективності влади в Україні, зазначив Леонід Кучма. Я подаю до парламенту проект закону «Про внесення змін до Конституції України». Найпереконливішим аргументом того, що реформу на порядок денний поставила сама історія, є всенародне її обговорення.

Не було формального «одобрямсу», а була дискусія сотень тисяч людей, яким небайдужа доля власної країни.

По суті законопроекту.

Перше. У новому проекті я знімаю пропозицію про запровадження в Україні двопалатного парламенту. Хоча я не переглядаю свого переконання щодо необхідності верхньої палати, як, насамперед, виразника інтересів регіонів.

Друге. Оскільки не запроваджується друга палата, можна погодитися зі збереженням нинішньої кількості народних депутатів.

Третє. Я відмовляюсь від норми прямого прийняття законів всенародним референдумом. Саме ці три «точки зіткнення» стали найдискусійнішими між Президентом та його опонентами. Але ми не мали права далі займатися перетягуванням каната і тупцювати на місці, тому я зняв ці бар'єри. Водночас розраховую на компроміс з боку парламенту щодо пропозицій, які я подаю в оновленому проекті.

Ключове питання — порядок формування уряду.

Прем'єр-міністр України призначається парламентом. Його кандидатура вноситься Президентом за пропозицією політичних партій, які сформували постійно діючу більшість, після консультацій з її учасниками. Верховною Радою України призначаються й члени Кабінету Міністрів. Глава держави є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності, прав і свобод громадян, Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України, представником держави на міжнародній арені. Він не може не мати відповідних важелів для здійснення своїх конституційних повноважень.

Тому за Президентом залишається призначення таких членів уряду, як Міністр закордонних справ, Міністр оборони, Міністр внутрішніх справ. Президент призначає також керівників Державної податкової адміністрації, Державної митної служби, Служби безпеки України, Державного комітету у справах охорони державного кордону. Наголошую: Президентові кандидатури на призначення подає Прем'єр-міністр.

Кабінету Міністрів передаються повноваження призначати керівників центральних органів виконавчої влади, які не входять до складу Кабінету Міністрів.

З такої конструкційної побудови цілком логічно випливає — як складова частина класичної демократичної формули стримувань і противаг — право Президента України розпускати парламент:

— якщо у Верховній Раді протягом одного місяця не буде сформовано постійно діючу більшість від конституційного складу парламенту;

— якщо протягом шістдесяти днів після відставки Кабінету Міністрів не сформовано персональний склад уряду;

— якщо до 1 грудня парламент не затвердить Державний бюджет України на наступний рік.

Україні потрібен стабільний виборчий цикл. Ми не можемо тільки те й робити, що проводити вибори, які тривають вічно. З позицій суспільних — це виснажливо, а з позицій фінансових — також проблема. Я вважаю, що вибори мають проводитися раз на п'ять років. При цьому я неодноразово підкреслював і ще раз наголошую: наступні президентські вибори мають відбутися у 2004 році. Щодо питання, з якого саме часу слід перейти до проведення виборів Президента, парламенту та органів місцевого врядування впродовж одного року, то його має вирішити Верховна Рада, заявив Президент України Леонід Кучма.

У НОМЕРІ

Вихід із партії через ідейні розбіжності

Заступник Голови Верховної Ради України, член Соціал-демократичної партії України (об'єднаної) Олександр Зінченко направив до політбюро та політради СДПУ(о) заяву, в якій ідеться про його рішення «залишити посади першого заступника, члена політбюро та члена політради СДПУ(о)».

Як повідомляє агентство «Інтерфакс-Україна», в заяві, зокрема сказано: «Не поділяю позиції керівництва партії з багатьох громадсько-політичних питань і маю значні розбіжності в розумінні моральних та етичних норм життя. Водночас хочу вибачитися перед членами керівних органів партії та рядовими партійцями за неможливість пліч-о-пліч будувати справжню партію, впливову політичну силу і щиро дякую їм за роки спільної роботи».

Генпрокурор відкидає звинувачення на свою адресу

Генеральний прокурор України Святослав Піскун заперечує звинувачення Юлії Тимошенко у причетності його до наркобізнесу. «Мені здається, що це недосконалість нашого законодавства, що народний депутат може образити будь-кого в якій завгодно формі», — сказав С. Піскун **в інтерв'ю радіо «Свобода»**. Він назвав заяву Ю. Тимошенко «наклепом» і «нервовим зривом». С. Піскун заявив, що єдиним аргументом Ю. Тимошенко на користь його можливої причетності до справи про торгівлю наркотиками є те, що він раніше працював у Державній податковій адміністрації України. С. Піскун не збирається подавати позов до суду на Ю. Тимошенко.

Як повідомлялося, на цьому тижні лідер фракції БЮТ Ю. Тимошенко зажадала заслухати в парламенті Генпрокурора С. Піскуна та Голову СБУ В. Радченка про проходження слідства у справі про вилучення великої партії наркотиків та арешт двох співробітників податкової міліції. Цього самого дня прес-центр СБУ заявив, що спецслужба не має інформації про причетність керівників Генпрокуратури до наркобізнесу.

ФУТБОЛ

Щасливі дні в Обухові

Міжнародний юнацький турнір пам'яті Віктора Банникова (U-17). Групові змагання. Третій тур. **А. Туреччина—Україна. 0:2.** Білорусь—Румунія. 0:0. **Україна — 9 очок,** Туреччина — 4, Білорусь — 2, Румунія — 1. **В.** Словаччина—Греція. 1:0. Болгарія—Росія. 2:2. **Словаччина — 7 очок,** Болгарія — 5, Росія — 4, Греція — 0.

Мов на одному продиху, провела на міському стадіоні в Обухові свої поєдинки збірна України. Підопічні Віктора Кащея виграли всі поєдинки, забили десять м'ячів і не пропустили жодного!

Сьогодні на столичному стадіоні «Динамо» імені Валерія Лобановського відбудуться вирішальні матчі. За третє місце (початок о 17.00) сперечатимуться команди Туреччини та Росії. До речі, з турками за підсумками першого етапу мали грати болгари. Але вони через свої плани підготовки відмовилися від боротьби за «бронзу» і вже повернулися додому. Отож автоматично місце в малому фіналі дісталося росіянам.

А о 19.30 у фіналі гратимуть Україна і Словаччина.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Через кооперацію до інтеграції

Верховна Рада має добрі ділові контакти з Фондом Конрада Аденауера. Про це заявив Перший заступник глави українського парламенту Геннадій Васильєв на зустрічі з Генеральним секретарем Фонду Вільгельмом Карлом Штаудахером.

Геннадій Васильєв відзначив велику допомогу, що її надає Фонд українському політикуму. «Будь-які питання знаходять відгук у вас», — підкреслив Перший заступник Голови ВР. Зокрема, актуальне нині питання політичної реформи, якому було присвячено «круглий стіл», організований Фондом Аденауера. «У нас відбулася цікава розмова, ми могли, спираючися на досвід європейських країн, розробити найприйнятніший варіант переходу нашої держави до парламентсько-президентської», — наголосив Геннадій Васильєв.

Учора представники Фонду також узяли участь в організованій Комітетом ВР України з питань європейської інтеграції спільно з Фондом та Інститутом Євроатлантичного співробітництва міжнародній конференції «Україна—Німеччина в Європі: через кооперацію до інтеграції».

Створювати єдину Європу разом. Таким був лейтмотив виступів і дискусій учасників міжнародної конференції «Україна та Німеччина в Європі: через кооперацію до інтеграції».

«Ця тема дає змогу проаналізувати, яке місце посідають обидві країни в Європі, як вони взаємодіють», — заявив у своєму виступі голова Комітету ВР з питань європейської інтеграції директор Інституту Євроатлантичного співробітництва Борис Тарасюк. Він підкреслив, що Україна і Німеччина, як найбільші європейські країни, разом з Францією та Польщею здатні створити дугу стабільності в Європі. Київ і Берлін уже створили унікальний механізм політичних консультацій. Активно взаємодіють Верховна Рада і Бундестаг, а Українсько-німецький форум доповнює відносини, що існують на офіційному рівні. Все це свідчить про наші тісні взаємовідносини. «У Німеччині серйозно сприймають наміри України стати членом ЄС», — наголосив Борис Тарасюк, додавши, що, проте, протилежні погляди на це питання канцлера і віце-канцлера не можуть не непокоїти.

«Ми справді бачимо, який складний шлях України в ЄС, — заявив генеральний секретар Фонду Конрада Аденауера Вільгельм Штаудахер, — адже потрібно адаптувати понад 40 тисяч правових норм, але все це можна виконати, якщо Київ реально, а не на рівні декларацій іtime вперед до своєї мети». Європа мусить мати дух і душу, підкреслив Вільгельм Штаудахер, додавши, що Європа передусім має бути Європою громадян, а не економістів, чиновників і бюрократів. Важливо, щоб українські громадяни відчували себе громадянами Європи. Радник-посланник Посольства Німеччини в Україні Йохен Шмідт у своєму виступі також заявив, що «Німеччина підтримує бажання України стати асоційованим членом ЄС», однак треба ставити перед собою не плакатні цілі, а крок за кроком просуватися вперед.

Крім взаємовигідного партнерства країн у новій Європі, на конференції було розглянуто економічний вимір співробітництва, політичний діалог у контексті розширення ЄС та роль міжпарламентських зв'язків у розвитку українсько-німецьких відносин.

Яна СТАДІЛЬНА.

До Європи — з вітерцем!

СТАЛЕВІ МАГІСТРАЛІ

На станції Мостиська-II відбулося урочисте освячення пристрою SUW-2000. Завдяки йому потяг перейшов із європейської колії на українську лише за дві хвилини. Так на українсько-польському кордоні почалася нова ера в міждержавному залізничному сполученні.

Авторів і виконавців проекту, залізничників і всю громаду привітали Міністр транспорту України Георгій Кірпа, віце-прем'єр, міністр інфраструктури Республіки Польща Марек Поль, керівники органів влади. На Львівщину з нагоди запуску «проекту століття» (саме так фахівці називають цю технічну новацію) прибули делегації з Росії, Словаччини, Угорщини, Молдови, Білорусі, Казахстану. По суті, всі прикордонні держави зацікавилися привабливими економічними перспективами, що їх відкриває застосування SUW-2000. Про суть новації вже йшлося на сторінках газети «Голос України», коли ще в розпалі були підготовчі роботи. Тоді нам лише на словах пояснювали, як можна буде перестрибнути через епоху і забути про клопітну і тривалу процедуру перестановки вагонів за допомогою домкратів. І ось — здійснилося. Колію переобладнали рекордними темпами. Від першої зустрічі зацікавлених сторін — фахівців України і Польщі — минуло лише 100 днів. Відтепер уже зникли технічні бар'єри між двома транспортними системами. Залишається «підтягнути» митників і прикордонників, які, очевидно, виконуватимуть свої функції на ходу, щоб не затримувати поїзди.

Ідея переходу на європейську колію і навпаки давно хвилювала і залізничників, і всіх користувачів транспорту. Над проблемою працювали російські фахівці, та геніально просте рішення віднайшов талановитий польський учений, доктор інженерії Ришард Сувальскі. Його винахід три роки тому запровадили на кордоні між Польщею і Литвою. Україна стала другою державою, яка увімкнула «зелене світло». Український і польські урядовці, залізничники домовилися про те, що після технічних випробувань перший пасажирський потяг «Київ—Краків» вирушить уже на Святого Миколая. У цьому потягу буде два вагони Львівської залізниці, що курсуватимуть далі, до Відня.

Під час зустрічі та прес-конференції йшлося про те, що завдяки винаходу великі перспективи відкриваються на казахстансько-китайському кордоні, оптимізується уся система транзитних перевезень. Запровадження пристрою на станції Мостиська-II коштувало майже два мільйони гривень, та витрати швидко окупляться. Міністр транспорту Георгій Кірпа запропонував порозміркувати над простою арифметикою: перевантаження однієї тонни вантажу під час переходу з однієї колії на іншу старим способом коштує п'ять—сім доларів США. У кожному вагоні — майже 50 тонн. Неважко підрахувати економічний ефект від перевезень і транзиту. Найближчим часом систему SUW-2000 буде запроваджено по всьому спектру прикордонних сполучень.

Технічна новація, наголошував на прес-конференції Георгій Кірпа, спонукатиме до нових форм організації праці. Міністр транспорту України пропонує відмовитися від «гірлянд» експедиторів і створити міжнародні експедиторські кампанії. На часі —розв'язання проблеми уніфікації перевізних документів. Брама в Європу відчинена, й там чекають нових гостей і пропозицій...

Фото Ігоря ПАРАЩАКА.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львівська область.

ВИСТАВКИ

Зумій сказати «Ні!»

В Ірпіні місцеві школярі виставляли свої роботи, присвячені пропаганді здорового способу життя. Учні у малюнках протестували проти вживання алкоголю, тютюну та наркотиків, показували наслідки необдуманих вчинків, закликали відмовитися від шкідливих звичок.

Найкращі плакати потрапили до буклету, який вийшов тритисячним тиражем під назвою «Знайди сили сказати «Ні». У буклеті — корисна інформація, як протистояти злу. А роздуми юних художників підсилюють враження від побаченого.

Порушені дітьми проблеми дуже актуальні саме для Ірпіня, який нажив дурної слави як місто наркоманів.

Оксана КАЛУГІНА.

Київська область.

Слово з пісні Світлова

КАЛЕНДАР

Минуло 100 літ з дня народження поета Михайла Світлова. У всенародно улюбленому фільмі «Діамантова рука», пригадайте, все почалося на пароплаві, в навколоєвропейському круїзі, і пароплав той звався якраз «Михаил Светлов». За іронією долі, радянського поета Світлова в круїзи не пускали, бо він вважався ненадійним, любив випити і був надзвичайно уїдливим та гострим на язик. Отож Світлов не бачив ні Франції, оспіваної ним у поемі «Жанна д'Арк», ні Гренади, яку прославив в однойменній баладі. Світлов (Шейнкман) родом з Катеринослава (Дніпропетровська), його батько мав там невелику ремісничу майстерню. Ми можемо згадувати Світлова із вдячністю — бо в найзаметніших своїх віршах, написаних ще на початку 20-х років у Москві, він навіки прославив край, де народився, —згадаймо «Каховку, родную винтовку» або рядки з «Гренади»: «Скажи мне, Украйна, не в этой ли ржи Тараса Шевченко папаха лежит...» Ці тексти стали піснями, а з пісень, як відомо, слова не викинеш.

Аттила СОЛОМ'ЯНСЬКИЙ.

ПЕРСПЕКТИВИ

«Світязь» оздоровлюватиме журналістів

Схоже, матеріалів про перлину Західного Полісся — озеро Світязь — у засобах масової інформації побільшає. Адже на його березі виросте міжнародний оздоровчий центр журналістів «Світязь». Як повідомляв «ГУ», поблизу пансіонату «Шацькі озера» відбулося освячення і урочисте закладання каменя в його спорудження.

До комплексу увійде чотири двоповерхові будинки з 52 одно- і двомісними номерами, лікувальний центр для реабілітації хворих з використанням фітопрепаратів, меду, води і повітря, а також фізкультурний центр, тенісні корти тощо. Крім оздоровчих заходів, тут проводитимуть регіональні, всеукраїнські і міжнародні симпозіуми, прес-конференції.

Це будівництво ініційовано обласною організацією Національної спілки журналістів України, підтримано головою Волинської облдержадміністрації Героєм України Анатолієм Французом та Президентом України Леонідом Кучмою.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

На знімку: макет центру «Світязь».

Повищає статус «гнізда Гіреїв»

Незабаром Бахчисарайський палац — колишню резиденцію кримських ханів — буде внесено до списку всесвітнього спадку ЮНЕСКО. Таке рішення ухвалили представники керівництва ЮНЕСКО, які прибули до Криму для участі в семінарі.

Нині Бахчисарайський історико-архітектурний музей виставляє відвідувачам понад 100 тисяч унікальних експонатів, серед яких золотошвейні вироби, колекція зброї, ювелірних виробів.

Щороку помилуватися на ханський палац, точніше — його відреставровану копію, приїжджають не менш як півмільйона туристів, яких нині у зв'язку з ювілеєм міста — 500-літтям — очікують удвічі більше.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

ФЕСТИВАЛІ

Мазепа–фест: цунамі в стилі рок

На Співочому полі Марусі Чурай під схвальні вигуки семи тисяч голосів пройшов перший у Полтаві рок-фестиваль «Мазепа-фест». Він присвячений козакам-мазепинцям, які загинули за волю України в 1709 році від рук московських окупантів у Полтавській битві. Це було справжнє свято українського духу і його організатори — обласні осередки товариства «Просвіта» та Народного руху України, очолювані директором фестивалю Миколою Кульчинським, — продемонстрували, що українська музика є і розвивається, існує в різних іпостасях і набагато глибша і за мелодичним, і за поетичним змістом, ніж та, що нам нав'язують звідусіль.

Полтавські гурти мало не штурмом брали офіс фестивалю, прагнучи виступити. Проте відібрали кращих, тим паче що до участі також були запрошені такі гранди, як «Плач Єремії», «Кому вниз», «Вася Клаб», «Сад», «Гайдамаки», «Арахнофобія». Вони вкотре підтвердили свій клас, а справжнім відкриттям став полтавський гурт «Бавовна» з його оригінальним поєднанням мелодики та драйву, особливо в трактуванні «Гуцулки Ксені» та «Арфами» на слова Павла Тичини. Бадьоро і якісно звучав джаз-рок у виконанні «Незвичайних, так отож» на чолі з Павлом Гуменюком. А ті, хто при слові «рок» воліє заховатися під подушку, були б приємно подивовані, почувши київського віртуоза-гітариста Юрія Товстонога та Едуарда Драча з його кобзою-гітарою. Невгамовний постановник та ведучий, режисер Національної опери Сергій Архипчук наголосив, що «Мазепа-фест» мав обов'язково відбутися — або в Полтаві, або в Москві. Адже українська музика — рок, поп чи класика, окрім наших душ, має панувати і на стадіонах, і в концертних залах, і теле- та радіоефірі.

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

ЗНАЙ НАШИХ!

Ліверпульське турне

На фестиваль ліверпульського театру «Еврі мен» (Велика Британія) запрошено молодих акторів Тернопільського академічного музично-драматичного театру імені Т. Шевченка. Торік вони брали участь у вуличних виставах, а тепер виступатимуть на професійній сцені з нагоди 50-річчя театру. Британці люблять наш фольклор, пісні, танці, тому концерти відбудуться не лише в Ліверпулі. Заплановано також майстер-класи англійських режисерів для наших акторів.

Марта ЛІТИНСЬКА.

Тернопільська область.

Наполегливість переплелась з талантом

Випускниця СШ №37 обласного центру Анастасія Марчук стала наймолодшою абітурієнткою фізичного факультету Одеського національного університету імені І. Мечникова. Їй лише 14 років.

Однак юний вік не завадив домогтися помітних результатів. Пішовши до школи у чотири роки і дев'ять місяців, Настя настільки швидко та глибоко опановувала знання, що її доводилося достроково переводити з класу до класу.

За екзамен з фізики, який вона складала за рейтинговою системою, отримала 48 балів з 50 можливих, що остаточно визначило вибір дівчини стосовно факультету. Окрім загальноосвітньої школи, Настя закінчила ще й музичну, ставши переможницею обласної музично-теоретичної олімпіади. Здобувала призові місця також у регіональних змаганнях із дзюдо.

Усе, за що береться, Настя Марчук звикла робити якнайкраще. «А інакше навіщо й братися», — висловлює своє життєве кредо наполеглива й цілеспрямована дівчина.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Банкіри стали козаками

СЛАВНІ ТРАДИЦІЇ

У селі Суботові, у родинному храмі Богдана Хмельницького, відбулося посвячення у реєстрові козаки гетьманського полку Українського козацтва.

Урочисту церемонію благословили єпископи УПЦ Київського патріархату владики Яків та Іоан. Присягу на вірність служіння Україні та козацькому братству склав генеральний скарбничий, генерал-отаман Станіслав Аржевітін. Він же голова правління акціонерного банку «Ажіо».

— Три роки тому генерал-осавул Українського козацтва Віктор Ющенко охрестив в Іллінській церкві мого новонародженого сина Ярослава, — розповів Станіслав Аржевітін. — А сьогодні у храмі, де ступала нога великого гетьмана, козацька старшина зарахувала до своїх лав нових лицарів України.

Фото автора.

Гетьманський полк поповнили голова правління акціонерного банку «Київська Русь» Віктор Братко, керуючий Чигиринським відділенням «Ощадбанку» Петро Литвин, президент Міжнародної ліги захисту прав громадян України Василь Доценко та гурт молодих працівників банківських установ Києва та Черкащини.

— Торік наша крайова управа посвятила в козачата хлопчиків — школярів села Козацького Звенигородського району, — поділився осавул гетьманського полку, начальник управління Національного банку України в Черкаській області Олександр Черевко. — Бачили б ви, яким завзяттям і радістю сяяли дитячі очі, коли вони читали присягу українського козака! Ось чому я вважаю головним завданням Українського лицарства — виховання національно свідомих українців, патріотів своєї Батьківщини.

Старшина гетьманського полку заявила, що відтепер віднині вона опікуватиметься місцями, пов'язаними з життям і військовою звитягою Богдана Хмельницького, Іллінською церквою у Суботові, де у 1657 році було поховано великого гетьмана-державотворця.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

На знімку: присяга перед пам'яттю Богдана Хмельницького в Іллінському храмі.

АНОМАЛІЇ

Інша раса

Вони схильні до канібалізму. На планеті їх живе приблизно стільки, скільки й людей. За останнє тисячоліття спровоковані ними хвороби забрали більше людських життів, ніж усі війни та революції разом узяті. За правом переможця вони з'їдають кожний п'ятий кілограм продовольства, виробленого людиною. За словами американського вченого Вільяма Гаррісона, «біологія не знає запекліших битв між двома видами»! Фахівці стверджують, що ми маємо справу з найбільш численними і процвітаючими ссавцями на планеті Земля, за винятком самої людини. З описів патентів на різноманітні засоби знищення цього ворога можна скласти цілу бібліотеку. Його б'ють струмом і важкими предметами, відлякують кайєннським перцем і ультразвуком, топлять у пиві і, зневірившись, спалюють дотла цілі будинки... Результат, проте, залишається невтішним.

Це не фантастика і йдеться не про таємничих прибульців з космосу чи породження пекла. Мова — про звичайних пацюків.

Античні Греція і Рим, Європа раннього середньовіччя, видно, пацюків не знали. Уперше чорні пацюки прибули до Європи з країн Близького Сходу, мабуть, на кораблях хрестоносців, що повернулися з походів. Незабаром гризуни заполонили всі європейські міста. Пацюки були розносниками бубонної чуми і черевного тифу, які в наступні століття у буквальному розумінні слова обезлюднили Європу. Природно, що з пацюками намагалися боротися. З'явилося навіть нове ремесло —знищення пацюків, що зажило чималої поваги, і професійні пацюколови через деякий час створили свої цехи.

Та «врятували» європейців від нашестя чорних пацюків і епідемій чуми... їх сірі побратими. Маючи кращу пристосованість і більші розміри, вони різко скоротили поголів'я розносників жахливої хвороби і зайняли їхню екологічну нішу. Коли сірий пацюк, внаслідок землетрусу в Північному Китаї, рушив у похід, захоплюючи інші континенти, він жорстоко розправився зі своїм процвітаючим родичем. Утім, цей «переворот» кількості проблем не зменшив, а перевів їх в іншу площину. Розпочалася боротьба за продовольство.

Так, на початку XVI століття пацюки майже цілком знищили врожай у Бургундії. Ті, хто сіяв і готувався зібрати врожай, не тямили себе від люті — попереду була голодна зима. Суд Отенської церковної округи закликав пацюків до відповідальності. Процес проходив із дотриманням усіх належних формальностей, тривав півтора десятка років і з часом згас сам по собі. Каменем спотикання стала неявка «відповідача» до суду.

Менш «цивілізовані» методи боротьби особливою ефективністю теж не вирізнялися. Яких тільки пасток не винаходили проти пацюків! Та розгромити і знищити їх так і не вдалося. У пацюків велика опірність і живучість, помічено, що на пацюків не діють отрути, що з'явилися років тридцять тому. У процесі мутацій вони стають не сприйнятливі до отрути.

Крім того, деякі дослідження дають змогу стверджувати, що за інтелектом хвостаті гризуни дещо поступаються собакам і перевищують котів. Старі «досвідчені» пацюки справляються майже з будь-якою пасткою — трусять її, доки не зіскочить пружина, а потім з'їдають принаду. Вони не тільки чудово здогадуються про зв'язок між поїданням отруєної принади і подальшим сумним результатом, а й лапами відштовхують інших, невтаємничених пацюків від такого корму.

Крім того, вони вирізняються винятковою витривалістю і, якщо можна так сказати, фізичною формою: в екстреній ситуації пацюк може перестрибнути півтораметрову стіну, пробігти по прямовисній стіні і навіть бігати по стелі! Пацюки здатні триматися на воді кілька діб, вільно пересуватися по каналізаційних трубах. Зуби у пацюків ростуть протягом усього життя. Щоб їх сточувати, вони гризуть усе підряд: дерево, електричні дроти, скловату, гуму, бетон, комп'ютерні й телефонні дроти, пластмасу і навіть цемент. Гнізда пацюків з малятами знаходили і між тушами в льодовиках за температури мінус сорок градусів, і в прокладках електрокотлів за температури плюс п'ятдесят.

Проте головна їхня «зброя» — плодючість. Одна пара за рік дає до тисячі пацюченят, а за сприятливих умов — значно більше. Мінімальна кількість особин, що залишилася в живих після знищення, здатна розмножуватися нечуваними темпами — чисельність популяції відновлюється за три-чотири місяці! Заселеність гризунами продовольчих баз і складів призводить до псування продуктів, їх інфікування хвороботворними мікроорганізмами. Не кажучи вже про те, що один пацюк з'їдає до 25 кілограмів продуктів за рік, а з урахуванням потомства — чотири тонни!

Звірки, що живуть у міських підвалах, завдають багатомільярдних збитків кабельному господарству —від комунікацій до силового енергопостачання. Вони є винуватцями тисяч пожеж: за всієї своєї кмітливості тварини, що прогризли ізоляцію електропроводки, не встигають поділитися відчуттями з побратимами, а, згорівши самі, призводять до замикання... Ті популяції, що живуть поза містами, за оцінками вчених, щороку з'їдають 33 мільйони тонн пшениці, у країнах Південно-Східної Азії — близько половини всього врожаю рису. Цього продовольства вистачило б, щоб нагодувати населення Індії.

Чи зможуть пацюки перемогти людину в тисячолітній сутичці за планету? Принаймні вони вже пережили справжній Апокаліпсис у межах тихоокеанського острівця Енджибі, де після другої світової проводилися ядерні випробування. Через кілька років, після того, як жахіття припинилося, на Енджибі висадилися біологи. Продукти розпаду містилися у прибережній морській рослинності, рибі і навіть ґрунті. Як згадують очевидці, острів було просто заполонено пацюками. До того ж не жалюгідними генетичними виродками, а, на подив, сильними й витривалими гризунами.

Пацюки існували на Землі за 48 млн. років до появи людини і залишаться тут, навіть якщо у нас стане дурості знищити все живе. «Коли ми воюємо з пацюками, — вважає Вільям Гаррісон, — ми воюємо самі з собою, а також із нашим власним порочним впливом на довкілля». Справді, багато хто вважає, що це пояснює нашу відразу до пацюків: сама їхня присутність — докір і нагадування про нашу власну неспроможність, котру ми вперто не помічаємо.

Олег ДЕНИСОВ.

СУСПІЛЬСТВО

«Він залишився у вас. У сорок першому...»

Навряд дороги цих двох людей — бухгалтера з Франкфурта-на-Майні Карла Керссебаума та сільського вчителя з Житомирщини Василя Іщука перетнулися б. Утім, коли б перший не знайшов свою смерть на початку війни, а другий — не загинув у бою під одним із польських містечок за кілька місяців до її закінчення, то хтозна... Сиджу ж я оце на веранді, що виходить у квітучий садок, і слухаю 72-річного Гюнтера Керссебаума — сина німецького солдата, котрий помер у житомирському лазареті 17 серпня 1941 року. Старий читає мені оптимістично бадьорі листи свого батька, який писав з Франції, Польщі та Житомира: він ще не знав, що попереду буде Курська дуга, Сталінград і пекло захопленого Радянською Армією Берліна...

Дивовижно, але я не знаю, чому серед інших документів, зберегла стосик фронтових листів. Їх написав моїй мамі — сільській учительці, її полеглий на війні чоловік Василь Іщук, мобілізований на фронт після визволення Києва. Він і воював тільки кілька місяців: який з сільського вчителя вояк? В атаки — і в останню також, з ним ходив і мій батько. Вони домовилися: якщо загине один з них, то другий повідомить про це сім'ї. Листа вдові випало написати моєму нежонатому батькові. Він надіслав їй найдорожче, що було в полеглого бійця: кілька листів і фотографії трьох синів — десяти, восьми та шести років. А після Перемоги прийшов солдат з фронту та й забрав осиротілу сім'ю. Але і йому недовго судилося жити: фронтові рани далися взнаки.

Коли померла мама, то, перебираючи речі, я знайшла фронтові трикутники. Вже покійні й мої брати. Онуки полеглого фронтовика до них інтересу не виявили, а викинути їх у мене не здійнялася рука...

З Гюнтером Керссебаумом і його дружиною познайомилася випадково й відразу відчула до себе не зовсім звичайний інтерес. Утім, майже здогадалася, чому: війна.

Це фото зробив солдат Карл Керссебаум: ешелони з солдатами вермахту прямують на схід

«Настане день, коли ми побачимося»

Коли гер Керссебаум приніс згорток, перев'язаний вицвілою стрічечкою, я вже була певна, що моя здогадка правильна. «Ось, — сказав він, — моя мама недавно померла, а мені залишила це. Вона ні про що не просила, але я знаю, що відтепер — це мій обов'язок»... Помовчавши, додав: «Знайти могилу батька. Він залишився там, у вас, у 41-му. А це листи та фото з війни: з Франції, Польщі, Росії. Він помер від дизентерії у Житомирі, де й похований. А ось план цвинтаря, що його надіслало військове відомство. Батько лежить у третьому ряду, в могилі номер 49. Ви допоможете мені знайти її? — якось безпорадно запитав він. — А цвинтар зберігся? Бо, кажуть, у тих місцях поховані також есесівці. Але мій батько був рядовий: відповідав за прання білизни будівельного підрозділу повітряних сил»...

З дозволу гера Керссебаума передивляюся листи німецького солдата з війни. І ловлю себе на думці, ніби я це вже не раз читала: туга за домом, за родиною, надія на скоре побачення. Майже одні й ті самі слова про одне й те саме. Але які вони різні...

«Франція, 17. 02. 1941. Моя кохана дружинонько і маленький Гюнтере! Я дізнався, що кожний солдат отримує 28 днів відпустки. Маю на це надію і я. Сподіватимемося, що війна не затягнеться і я зможу бути з вами. 14-го відправив вам пакунок з апельсинами. Цілую й обнімаю, ваш чоловік і татусь Карл».

«9. 05. 1944. Привіт з фронту. Дорога Олечко! Сини мої соколи — Вово, Колю, Льоню! Дуже дякую тобі, мамусю, за фото з нашими золотими синочками. Я цілував вас й обливався сльозами. Дуже скучив за вами. Скоро розіб'ємо ворога й побачимося. Цілую і горнуся до вас. Ваш татусь».

«Франція. Дорогі мої! Надсилаю деякі дрібниці, котрі я придбав для вас з великою радістю. Тобі, дорога Гільде, блузки, шкарпетки та білизну. Тут нині важко знайти вбрання потрібних розмірів, бо багато вояків теж хочуть щось купити. Ваш батько».

«16.05.1944. Привіт з фронту! Олечко, мамусько моя! Вово, Колю, Льоню! Олечко, ти пишеш, що вперше за шість місяців одержала гроші. Це мене дуже засмутило. Чому ж досі мовчала? Я вже заслужив і заробив 265 карбованців і надішлю їх тобі. Ти пишеш, що доводиться багато працювати. Треба терпіти, скінчиться війна й ми заживемо щасливим життям. Я гордий, що ти чесно працюєш на благо нашої Батьківщини, чим допомагаєш в остаточному знищенні фашизму. Цілую вас, дружинонько моя, синочки мої. Ваш татусь».

«Польща, 25.05.1941. Дорога Гільде та Гюнтере! Нашій частині не пощастило з відпустками. Ми їдемо щоразу далі від батьківщини й дорога до моїх рідних стає дедалі довша. Але, можливо, я зможу бодай на кілька днів приїхати до вас. Тут, у Бреслау, ми одержуємо щодня по літру молока до кави, інколи варені яйця і хороше масло. Ти написала, що брикети вже в підвалі. Це добре. Зі страхувальної фірми мені повідомили, що надіслали тобі 500 марок. Тепер моя жіночка може покласти на рахунок гарненьку суму, чи не так? Ти вже зняла відсотки з 1940? Скільки вийшло? Ваш тато»

«29.06.1944. Бойовий привіт з фронту! Добрий день, Олю, Вово, Колю, Льоню! Після поранення я не поправляюся. Я не хотів іти в госпіталь, треба боротися з ворогом. Мене дедалі більше мучать думки про вас, мамусько та мої золоті синочки. Що з того, що я ситий і вдягнутий, коли сім'я моя далеко на сході, і я не знаю, як ви живете? Голова моя сивіє від думок про вас. У наступних боях постараюся розплатитися з фріцами та гансами за нашу розлуку. Я не шкодуватиму для них черг з автомата. Ми всі дуже раді, що наш сусіда — Білоруський фронт — пішов у наступ і має успіхи. Про це ти знаєш із газет. Скоро й ми, мабуть, будемо наступати. Коли б уже швидше в наступ! Маю тиждень відпочинку, але хочу на передову для розплати з проклятим фашизмом. Олечко! Сини мої соколи! Я так скучив за вами, що не передати того словами. Обнімаю і цілую. Ваш татусь».

«Польща, 28 05.1941. Дорога Гільде! Ми зупинилися неподалік міста Райсгоф, що за 28 км від російського кордону. Можливо, мені пощастить і я приїду у відпустку. Хоч мені це все вже остогидло. Тут люди живуть примітивно, ходять босоніж, бо не мають за що купити взуття і не знають, що таке пиріг. Утім, у нас є плита, на якій ми можемо варити й смажити. Як бачиш, ми влаштувалися досить зручно, незважаючи на те, що перебуваємо в брудній, задрипаній Польщі. Ваш татко».

«17.07.1944. Золотий мій синочку Льоню! Я одержав твого листа й дуже радий, що ти вже навчився писати деякі літери. Синочку, ти незабаром підеш до школи й навчишся гарно писати й читати. А поки разом з Вовою і Колею допомагайте мамці, тримайтеся купи. Незабаром війна закінчиться і я приїду додому. Мені тут добре, але я дуже скучаю за вами. Міцно цілую тебе, твій татусь».

«Польща, 29.05. 1941. Наш любий Гюнтерчик написав татусеві кілька слів, що мене дуже тішить. Ти пишеш сам, чи з мамою? Тепер маєш допомагати матусі, бо ти — солдатський син і повинен бути помічником батьківщині в перемозі. В наступному листі ти можеш написати ще раз слово «таксамо», тільки пиши його вже окремо. Старайся, мій хлопчику. Тато».

«20.07.1944. Дорогі Олю, Вово, Колю, Льоню! Пізно ввечері принесли мені вашого листа, якого я прочитав при світлі ліхтарика. Я писав, що ми перебуваємо на передовій. Наш Перший український фронт розпочав наступ на Львівському напрямку. Три доби йдуть дощі, три доби йдуть бої. Мокрий, у багнюці, що й життю не радий. Сьогодні ми зайняли два села й полустанок Плугів. Олю моя, сини мої, соколи! Перед кожним боєм я думаю про вас. Сьогодні смерть мене обминула: снаряд розірвався за десять кроків від мене. Але обійшлося. Безкінечні бої, тому пишу не кожен день. Міцно цілую, ваш татусь».

«Польща, 29.06.1941. Люба Гільде! Я почуваюся добре, особливо ж, коли надходять листи від тебе. З росіянами ситуація така, що почався стрімкий наступ. Канонаду чутно навіть тут. Росіяни втрачають своїх солдат. Приміром, за один день наші льотчики без особливих зусиль під час нальотів знищили прямо на землі 600 російських літаків. Ми просуваємося з успіхом на схід. Кажуть, що росіянам за 6—8 тижнів кінець. Принаймні війна закінчиться ще цього року, я матиму відпустку й на Різдво ми вже будемо разом. Тут неподалік є невеличка річка, я часто купаюся. Сердечні привіти від вашого татуся, і до скорого побачення!»

«12.08.1944. Добрий день, мамусько, Вово, Колю, Льоню! Уже три дні, як не одержував від вас звісточки. Це, мабуть, тому, що пошта не наздоганяє нас: постійно в наступі. Зараз ідуть надзвичайно великі бої. Тому доводиться пересуватися лісами та ярами, протягом дня, буває, по кілька разів змінюємо напрямки. Німаки чіпляються за кожну висотку. Олечко, коли б ти тільки знала, як я скучив за тобою і за дітками! Вибач, коли не кожен день одержиш звістку від мене: становище таке, що, бува, не можемо й поїсти. Обнімаю вас, ваш татусь».

«18.07.1941. Люба Гільде! Ми зупинилися у Луцьку. Я одержав ваші фото. Бачу, що у вас гарний настрій. Коли вже настануть часи, що ми зможемо подорожувати разом! Ми вже встигли надивитися на війну. Луцьк у руїнах, на головній вулиці не залишилося жодного будинку. Всюди розбиті танки й машини. Тут мешкало багато євреїв. Українці їх видали, і вони були розстріляні. Багато військовополонених, серед них чимало 14—15-літніх хлопчаків. Нескінченними колонами вони рухаються до таборів. Полонені мають жахливий вигляд: ноги обгорнуті брудними ганчірками, уніформа обірвана. Й вони хотіли виграти війну! Минулої неділі я був на весіллі в одній українській сім'ї. І згадав наше —десять років тому. Хороші були часи. Коли я повернуся, то буде ще краще. Надсилаю тобі 80 марок, що я їх заощадив: мені вони тут не потрібні. Карл».

«15.08.1944. Дорогі Олю, Вово, Колю, Льоню! Одержав ваше поздоровлення до іменин, щиро дякую. Становище важке: постійно йдуть бої. Ворог кидається в контратаки. Горять села. Не ображайтеся, коли писатиму нечасто. Ваш татусь».

Валентина ПИСАНСЬКА.

Київ—Франкфурт-на-Майні—Житомир—Київ.

(Далі буде).

АРХІВ ПАМ'ЯТІ

«Коли помру, повідом Тоні»

Їх було троє. З дерева життя ветеранів Великої Вітчизняної війни осипається листя. Його залишається так мало, що можна порахувати. Падолист кружляє, а з ним і думки: не забути б... Чи пам'ятатимемо вічно?..

З династії Васильєвих, що веде свій родовід з села Стара Бєлиця на Курщині, на війну пішли батько Яків Петрович та двоє синів: Михайло і Анатолій. Михайла призвали до війська за рік до війни, і службу розпочав він у парашутно-десантному підрозділі, дислокованому в Борисполі під Києвом. Мрія стати льотчиком здавалася вже осяжною. Та замість навчання — чотири роки запеклих боїв: контузія, поранення, нагороди, повернення у стрій. У боях під Будапештом Михайло Васильєв командує взводом. За мужність і хоробрість 22-річного лейтенанта нагороджують орденом Вітчизняної війни.

Васильєву-старшому випало на долю зупинити ворога на Курській дузі, недалеко від рідного гнізда. Перемогу батько зустрів у Німеччині.

Анатолія мобілізували у 1943 році. 17-річний кулеметник 405-го стрілецького полку зайняв оборону на рубежах Приморського краю.

Батька вже немає. Немає й Михайла.

— Війну закінчив Михайло в Австрії, — розповідає ветеран Великої Вітчизняної війни, учасник бойових дій Анатолій Васильєв. — У брата всі груди були в орденах і медалях. В Австрії Михайло здружився з американським вояком, якого звали Тоні. Бойовий шлях американського юнака був значно коротший — з липня 1944 року, від Ла-Маншу до Австрії, але такий само славний. Маршал Жуков пригадував: «Що стосується бойової доблесті воїнів усіх родів військ експедиційних сил союзників у Європі, мушу об'єктивно визнати їхні бойові якості і воїнський дух, з яким вони билися з нашим спільним ворогом».

З допомогою англійських, німецьких, російських, а також українських слів — їх чимало знав Тоні — хлопці навчилися спілкуватися, добре розуміли один одного. І дали обіцянку дорожити бойовою дружбою, листуватися, їздити один до одного в гості. На прощання сфотографувалися.

Зустрітися більше, на жаль, не довелося. Як і листуватися. Політики розпочали «холодну війну». Вчорашніх союзників зробили ворогами. Але Михайло не втрачав надії обізватися до бойового побратима. І хоча з часом адреса Тоні загубилася, сивий ветеран сподівався, як на диво, на звістку з-за океану. «І заповідав: як помру, повідом Тоні», — каже Анатолій Якович, наймолодший з ветеранів-Васильєвих.

Анатолій КАРАСЬ.

▼ **На знімку:** Михайло і його американський побратим Тоні.

Як ведмедик воював

(Початок на 1-й стор.).

Мій батько майже весь шлях на схід та зворотний, на захід, разом зі своїми саперами проповз по-пластунськи, прокладаючи дорогу військам серед мін. Така робота сапера. Розвідку переднього краю для виявлення загороджень та мін вони вели вночі під вогнем. Взимку виявити міни — лише половина роботи, а дістати їх з мерзлої землі не під силу й найкращому саперу. Тож, виявивши міни, укладали на них заряди і, діждавшись обстрілу противника, підривали. Сапери — завжди «крайні», відступаючи, ставлять свої міни, перед наступом знімають чужі. Сапер не має права помилятися. Ні заради себе, ні заради інших, бо залишена міна —це смерть багатьох.

У сорок п'ятому, в Латвії, батько — інженер піхотної дивізії — отримав наказ спорудити за ніч міст через глибоку повноводну річку. Під шаленим вогнем, по пояс у крижаній воді всю ніч працював він із шістьма саперами. Вранці двадцятиметровий міст без жодної проміжної підпори був готовий. Усі сапери і командир отримали ордени Червоної Зірки. Та найбільше батько пишався тим, що за всю війну його рота не втратила жодного бійця, жодного не було поранено. Це була його особиста і найважливіша перемога у війні!

У перервах між боями батько малював портрети своїх бійців. Є й кілька автопортретів, які разом з листами-трикутниками були відправлені додому. Юлій і сам малював війну, в якій обов'язково перемагали наші. Ці малюнки, одержані батьком на фронті, зігрівали серце солдата (дитячі малюнки Юлія нині у музеї Вітчизняної війни). А за рукописною книжечкою «Як ведмедик воював...» і я, народжена після війни, вчила абетку. Згодом батько розповів мені два цікаві сюжети. На фронті, між боями, він пішов (наче той ведмідь) поласувати малиною. Відгорнув кущ — а там німець, теж їв малину. Вони тихо розійшлися. Згодом, у Карпатах, історія повторилася, та цього разу трапився справжній ведмідь. І знову розійшлися мирно.

Якось у нас в гостях був письменник, друг і однокурсник батьків Віктор Некрасов, подарував свою книгу «В окопах Сталинграда». Та, побачивши батькову маленьку книжечку про ведмедика, сказав, що вона цінніша, бо створена саме в окопах війни, отже, це справжня реліквія в єдиному екземплярі.

Перемогу батько зустрів у Бухаресті. Та саперам ще до кінця 45-го вистачало роботи, роботи «тихою сапою», як називав її батько. Після війни йому довелося не тільки відбудовувати, а й боронити Київ від свавілля «архітектурних хижаків». Кандидат архітектури, керівник сектора лікувально-оздоровчих будівель Київського НДІЕП Лев Сінькевич незмінно входив до правління Українського товариства охорони пам'ятників історії та культури, до останнього дня був активним захисником архітектурних пам'яток Києва. Хоч репресії 37-го року не оминули родину, батько лишився відвертою людиною і на будь-яких зборах не боявся казати правду.

Мій брат Юлій Сінькевич став скульптором, він автор пам'ятника Шевченку в Москві. Там Тарас, нахиливши голову й заклавши руки за спину, йде в напрямку Білого дому. Кажуть: «О, йде здаватись!» Хто зна. Здаватись — не в характері нашого роду.

З вікон нашого київського дому було видно Богдана на коні. Чи не завдяки йому я пішла в кінний спорт. Якось батько прийшов до мене на роботу й кинув оком на норовистого жеребця. Я не встигла сказати «обережно!» — а тато вже сидів на коні, як влитий! Спорт він любив усе життя, бо, як і його предки-фіни, «народився з лижами на ногах», був чемпіоном студентської Олімпіади 1934 року в Москві. По війні ходив по перевалах Кавказу, Фанських гір, Карпат. Під вітрилом подолав багато миль Чорного моря, а на веслах — річок України й Молдови. Втім, усе життя курив, не цигарки, а люльку, навіть на передовій — вогник люльки не видно снайперу. Якось до нас із батьком на вулиці підійшов незнайомець: «Я ваш колишній солдат!» — «Як ти мене впізнав?» — «А по люльці!»

З пісень про війну він шанував лише «Вставай, страна огромная» та «День Победы». Я часто знімалася в кінних епізодах «воєнного» кіно, батько до таких фільмів ставився з іронією, мовляв, там не покажеш трупний запах чи холод. Сам з війни прийшов з обмороженими руками й вухами, але не душею. Його графіка, акварель, живопис часто бували на персональних та колективних виставках. У закордонних поїздках щоранку псував нерви керівникам радянських груп: поки туристи спали, він «виходив у Європу», малював з натури. Офорти батька є в багатьох музеях та зарубіжних приватних колекціях.

Чотири роки тому його не стало — відважного офіцера, зодчого та митця, охоронця давнини. Проте залишилися його споруди, художні твори і маленька книжечка фронтового 1942 року про те, як ведмедик воював...

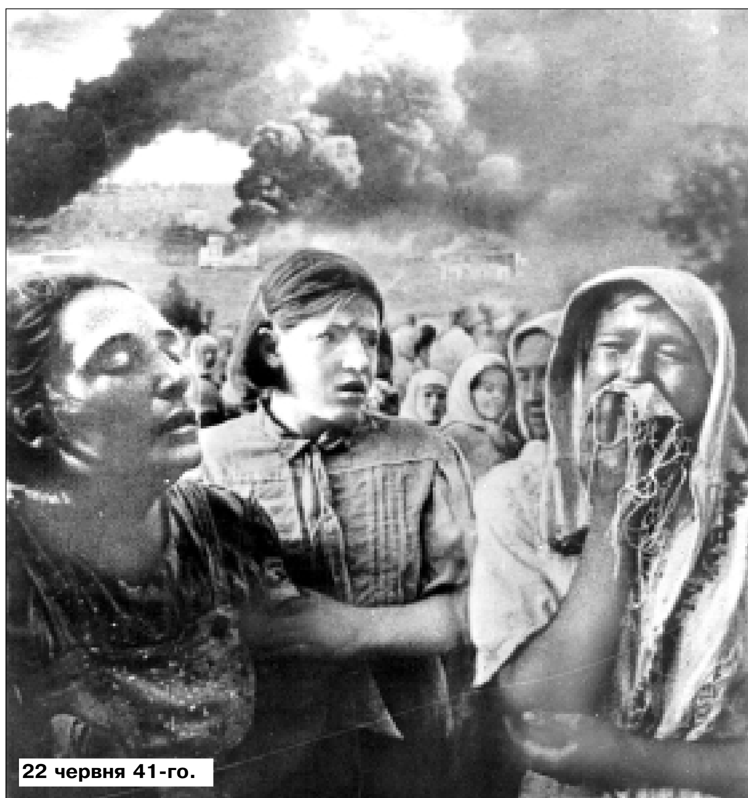
Ольга СІНЬКЕВИЧ,
заслужений тренер України.

Ці малюнки, одержані батьком на фронті, зігрівали серце солдата

Жовтень 41-го.

Серпень 41-го.

22 червня 41-го.

СОРОК ПЕРШИЙ

Долю війн вирішують не лише перемоги. Влітку-восени 41-го нам не усміхалося щастя на полях України. Але доля війни вирішилася саме тоді й саме тут. Хтозна, що було б, якби не довелося Гудеріану знімати з московського напрямку свої танки й кидати їх під Лохвицю, щоб не дати вийти з «котла» військам Південно-Західного фронту, які залишили Київ. Німці боялися лишати у себе в тилу цей мільйон солдатів. І мільйон поліг. Але було втрачено темп наступу на Москву — місто салютів Перемоги. А це 41-й: і жінки плачуть на другий день війни в Грушках на Київщині; і фронтовий ешелон; і вбитий солдат під Києвом у липні; й протитанкові їжаки там же в серпні; і зенітні кулемети в Харкові у вересні; і німці заходять у село в жовтні; і наша польова кухня в листопаді...

Знімки з фондів Центрального державного кінофотофоноархіву України.

Липень 41-го.

Червень 41-го.

Листопад 41-го.

Вересень 41-го.

Акція збору коштів голодаючим зіркам американського шоу-бізнесу була вочевидь нечисленна.

Фото Олександра СІНІЦИ (УНІАН).

Чекаючи на антиглобалістів

Останнім часом у нас стало модно під гаслом антиглобалізму створювати різні студентські клуби. На засідання одного з них мені пощастило потрапити. Буду відверта, я давно шукала можливості поспілкуватися з українськими антиглобалістами, хотілося дізнатися, проти кого вони виступають, які загрози глобалізму вважають найбільшими, як планують боротися. Адже антиглобалісти на Заході — це надзвичайно потужний рух, який об'єднує багато молодіжних течій. Його мета — боротьба з глобалізацією, тобто процесом об'єднання економік та культур світу. Отож...

Був пізній вечір. До прохолодного кіноклубу Могилянки повільно підтягувалися студенти. Погасло світло, і... юні антиглобалісти почали дивитися неординарний фільм Франсуа Озона «Краплі дощу на розпечені скелі» про не менш неординарне кохання двох геїв.

Французький фільм, події якого відбуваються у Німеччині, дивилися українські студенти — це було швидше свідченням високого рівня глобалізації, аніж проявом антиглобалізму. Проте надія почути хоч слово про антиглобалізм у мене все-таки залишалася — після показу планувалася дискусія. Однак «антиглобалістам» було не до транскордонних компаній чи влади країн «великої вісімки» над світом — головною темою дискусії стала проблема гомосексуального кохання... Звичайно, приємно, що молодь переймається такими проблемами, однак до чого тут антиглобалізм, невідомо. А фільм був хороший.

Ще одна антиглобалістська течія, яка, щоправда, не зареєстрована в Міністерстві юстиції, називається «Робітничий рух спротиву». Представники цього руху сповідують ортодоксальний комунізм. Вони ідеально підходили б до антиглобалістського руху, якби проводили хоч якісь масові акції. Поки що ця організація, мабуть, переживає період становлення.

До речі, стосовно акцій. Українські антиглобалісти стали відомими після кількох незначних, проте вдало розкручених телебаченням, виступів. Зокрема, під час операції проти Іраку десяток молодиків перед входом до «МакДональдса», що на Хрещатику, пропонували перехожим замість макдональдської їжі бутерброди з салом. Представники загадкового «Руху антиглобалістів України» влаштували перед будинком Кабінету Міністрів показовий збір коштів голодаючим американським зіркам шоу-бізнесу. А члени «Фронту антиглобалістів в Україні» прославилися тим, що спалили американський прапор біля посольства США. Зазначу, що всі згадані акції були, м'яко кажучи, не масові. Проте засоби масової інформації звернули на них просто величезну увагу. Процес спалювання американського прапора кількома десятками так званих «українських антиглобалістів» можна було побачити не лише в усіх українських новинах, а у більшості російських.

«Якщо зірки спалахують, значить, це комусь потрібно», — писав Маяковський. А якщо неісную-чих фактично антиглобалістів України розкручують, значить, це теж комусь потрібно...

Тетяна ПАСОВА.

ДУМКА ЕКСПЕРТІВ

Керівник Київського центру політичних досліджень і конфліктології політолог Михайло ПОГРЕБІНСЬКИЙ:

— Оскільки ми рухаємося до Європи, то не можемо не прилучитися до тих тенденцій, які там є. Антиглобалісти — невід'ємна частина Європи. Слід зауважити, що серед антиглобалістських груп є і бунтівні елементи, і елементи інтелектуального спротиву. А більшість інтелектуалів Європи на боці саме антиглобалістських ідей. Український антиглобалістський рух нині перебуває в маргінальному стані. Рівень активності молоді низький. Приміром, думка про те, чи слід направляти українських військових до Іраку, серед молоді розподіляється так: 12 відсотків висловлюються за, вісімдесят — проти. Однак дієвих протестів проти відправки не буде.

Співробітник Міжнародного центру перспективних досліджень Ольга ПІНДЮК:

— Під глобалізацією розуміють процес зняття державної підтримки. Сьогодні в Україні державний протекціонізм спостерігається в металургійній та машинобудівній галузях. Це означає, що держава захищає своїх виробників, надаючи їм низьку ціну пільг. Такі виробники мають істотні переваги у боротьбі за ринки збуту. Щоб уникнути протекціонізму, і було створено СОТ.

Водночас і в антиглобалістів є серйозні аргументи. Зокрема, вони стверджують, що багато країн третього світу стають «сировинними придатками» багатих. Стосовно українських антиглобалістів, то вони, на мою думку, проводять більше популістські акції, ніж щось серйозне.

Керівник Центру інформаційно-соціальних програм Христина КРИЧЕВСЬКА:

— Розглядаючи глобалізацію, потрібно визначитися: це термін політичний чи економічний. Імперії ніколи не зникають, вони лише здають свої кордони. Це слід розуміти. Глобалізація сьогодні — це політика США у світі. Наскільки це погано, стане зрозуміло через п'ять-шість років. Отже, якщо розглядати глобалізацію в політичному аспекті, я — проти.

Мітіко повірила в казку і стала імператрицею

Хочу розповісти історію про маленького равлика. Якось равлик зрозумів, що будиночок, який він носить на спині, важкий, незручний і заважає йому жити. І поповз скаржитися своїм друзям. А потім збагнув, що своя важка мушелька є у кожного. Тоді равлик вирішив більше не сумувати і не нарікати на долю даремно.

Цю історію прочитала маленька японська дівчинка. Це було в 40-ві роки, коли Японія опинилася під окупацією. «Уже тоді я зрозуміла, що просто продовжувати жити — то нелегка праця», —сказала потім Її Величність Імператриця Японії Мітіко Сьода. У спогадах про дитинство імператриця часто згадує евакуацію: «Батько зі старшим братом залишилися в Токіо. Мама вивезла мене і молодших брата з сестрою в гори. Мені доводилося багато працювати, вирощувати шовкових черв'яків, косити траву. Ми мусили приносити до школи по чотири кілограми листя різних рослин. Потім їх розкладали і сушили. Але носити стільки листя було важко. І мама зробила мені спеціального вузла на спину». А потім була капітуляція, зміна державного устрою, відбудова зруйнованої Японії... Саме тоді батько подарував Мітіко збірник японських міфів, казок і легенд та книгу «Шедеври світової літератури». Чому так багато місця відведено дитинству Мітіко? Бо, за визнанням самої імператриці, саме той час і ті книги заклали основи її світосприйняття. І, по правді, так може сказати кожна людина, бо дитячі спогади — найяскравіші, а найперші книги запам'ятовуються на все життя. «Дитяча література — своєрідний місток між різними народами і країнами». «Будувати мости» (одна з численних книг імператриці Мітіко) — її роздуми саме про дитячу літературу, таку, що дарує дітям упевненість у своїх силах, радість і віру в перемогу добра над злом.

Автор перекладу «Будувати мости» українською мовою поетеса Людмила Скирда вважає, що книга ця — про вічне. «Кожна людина була колись дитиною і мала свої улюблені казки, вірші... Коли я вперше її прочитала, то подумала, що її було б цікаво перекласти для українських читачів. Але чи погодиться авторка? Адже це — імператриця Японії. Та я вирішила спробувати і написала їй листа, в якому аргументувала бажання перекласти книгу українською».

Тут варто зробити відступ і зауважити, що нині Людмила Скирда мешкає в Токіо. Разом із чоловіком Юрієм Костенком, Надзвичайним і Повноважним Послом України в Японії. Уже вийшла друком її збірка «Сад любові і сонця» **(на фото праворуч)** японською мовою, і незабаром японські читачі побачать другу — «Чарівна мушля»... Та повернімося до теми. За деякий час до посольства зателефонував містер Каріта, шеф протоколу імператорського двору. «Він сказав, що Її Величність згодна на переклад, але всі питання стосовно видання книги я мушу узгоджувати з видавництвом «Суїморі букс», — розповіла пані Людмила. — Воно володіє правом на видання всіх творів імператриці».

І головна з вимог: усі переклади «Будувати мости» повинні виходити в одному форматі, дизайні і на однаковій якості папері. З цієї причини книгу видавали в Японії.

Звісно, пані Людмила мала і особисті зустрічі з Її Величністю. «Вона справила на мене незабутнє враження. Це витончена і високодуховна людина. Поруч із нею починаєш відчувати вібрації якихось тонких матерій. Нічого подібного я не переживала. А потім, коли прочитала спогади про зустрічі з імператрицею інших людей, зрозуміла, що вона на всіх справляє таке враження».

Залишається тільки додати: на початку 90-х імператриці Японії було присуджено премію в галузі літератури імені Ганса-Крістіана Андерсена. Вона стала першим дитячим письменником Азії, вшанованим цією нагородою. Пам'ятаєте ті «Шедеври світової літератури», які прочитала маленька Мітіко? Сьогодні серед них є і її твори.

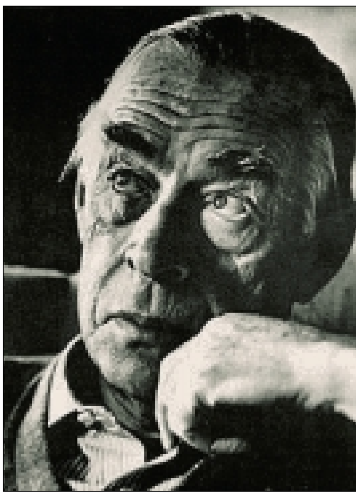
Наталя ФІЛІПЧУК.

КАЛЕНДАР

На згадку про генія

Марлен Дітріх якось назвала його прізвище в десятці найелегантніших чоловіків Парижа. Потім у них був роман. А потім про це він напише книжку — «Тріумфальна арка». Ще його сестру стратили фашисти. За його роман «На Західному фронті без змін». А чек на оплату послуг ката надіслали йому...

Завтра виповнюється 105 років з дня народження Еріха Марії Ремарка. Його проза у багатьох асоціюється з антивоєнною творчістю письменників втраченого покоління. Так, найвідомішими його романами серед українських читачів залишаються «Три товариші» та «На Західному фронті без змін». Однак мало хто знає, що після того, як Ремарк покинув Німеччину, провідною темою його творів стало життя емігрантів. «Людина без паспорта — це все одно, що труп у відпустці», —писав він. Нині Європа у нас асоціюється передусім з такими поняттями, як права людини, демократичні цінності тощо. Однак Європа Ремарка суперечить таким асоціаціям. Німецьких емігрантів, які

втікали від фашистського режиму, кидали до в'язниць лише за те, що вони були емігрантами. Легалізуватися було неможливо, бо країни Європи наприкінці 30-х «примирялися» з третім рейхом і тому не приймали біженців з Німеччини.

Сьогодні Європа переповнена біженцями з країн Азії. Схоже, історія повторюється...

Тетяна ПАСОВА.

Київ наздоганяє Париж

Консалтингова компанія Mercer Human Resource Consulting опублікувала дослідження вартості проживання у великих містах світу. У списку 144 міста, в тому числі столиці держав. Дослідження призначене для мультинаціональних компаній. З його допомогою, приміром, можна просто розрахувати командировочні витрати українця в Латвії чи зарплату фіна в Естонії.

Дослідження показало, що за рік життя в Ризі подешевшало «на п'ять місць», тобто вона опустилася з 22-го на 27-ме місце в списку дорогих міст. Утім, життя в латвійській столиці дорожче, ніж у Відні, Гельсінкі, Будапешті, Римі, Стокгольмі чи Празі.

Список очолюють Токіо, Москва, Осака, Гонконг і Пекін. За середнє для порівняння місто взяли Нью-Йорк (його індекс — 100).

Щоб розрахувати індекс, беруть до уваги вартість двох сотень видів товарів і послуг: житла (оренда), продуктів харчування, одягу-взуття, ціни в громадському харчуванні, транспорті, сфері розваг тощо.

Київ у цьому солідному переліку стоїть на 24-му місці. Між ним і Ригою — Париж. І хоча вони набагато відстають від білокам'яної Москви, усі троє далеко випередили європейську столицю Брюссель. Якщо так піде справа, добові українським громадянам для поїздки в ці столиці платитимуть як до Жмеринки чи Одеси.

Не потрапило навіть до першої сотні списку з 144 міст жодне місто Канади. Порадіймо за тамтешніх українців!

Завершують список — тобто найдешевші для проживання — столиці Південної Америки. Так, індекс Монтевідео 46,5; Буенос-Айреса — 44,0; Боготи — 43,9.

Володимир СТРОЙ.

Як астраханці борються з терористами

Тероризм. Коли бачиш жахливі кадри наслідків чергових вибухів у Чечні, коли згадуєш Дубровку, доходиш висновку, що боротьба з цим страшним явищем для наших сусідів-росіян стає мало не повсякденністю. Але інформація, якою зі мною поділилися російські колеги, змусила замислитися. Я ніяк не могла збагнути, як на неї реагувати. Втім, міркуйте самі.

Міліцейське керівництво Астрахані вирішило зробити свій внесок у справу боротьби з терористами. На мій погляд, винайдений ними спосіб украй незвичний. Щоб уникнути заяв про теракти в місті... вимикають таксофони.

Цей «жорсткий захід боротьби з тероризмом» практикують у «найнеспокійніших» районах. Такими вважаються райони, де сконцентровано найбільше... навчальних закладів. Особливо актуальне від'єднання телефонних автоматів на кілька годин поспіль у дні, коли проходять іспити. Тобто нині — найгарячіша, на думку вартових порядку, пора, коли джетерористи можуть вийти на свою стежку війни з викладачами.

«Захоче учень зателефонувати, підійде — а телефон не працює. Поблукає в окрузі в пошуках, то й бажання зникне!», — прокоментував журналістам своє рішення начальник обласного УВС Володимир Хватков.

Мабуть, наступним етапом боротьби з терористами буде мінування підступів до телефонів-автоматів?.. Якщо ви гадаєте, що таким запитанням можна змусити міліцію замислитися про правильність її дій, то помиляєтеся. Людей, у яких за фактом дзвінків з таксофонів повідомлень про мінування за п'ять місяців цього року порушено вже 72 кримінальні справи, нічим з обраного шляху не зіб'єш. Тим паче що в 17 випадках обвинуваченими стали неповнолітні громадяни.

А так від'єднав телефон — і спи спокійно. А якщо в цей час комусь «швидку» треба буде викликати або справді попередити про небезпеку, то нехай пильні громадяни самі турбуються про засоби зв'язку. Як вам такі заходи боротьби з тероризмом?

Яна СТАДІЛЬНА.

Замість шолома тюрбан

Лондонським поліцейським, які сповідують іслам, дозволили носити тюрбани замість традиційних шоломів. Поліцейська влада вважає, що це залучить до правоохоронних органів більше англійських мусульман.

Перевертень?

Вовк, викрадений два місяці тому з палацу старшого сина іракського диктатора Саддама Хусейна Удая, загриз дев'ятирічного хлопчика. «ЧП» сталося в будинку одного із мешканців Багдада, який грабував палац. Він викрав вовка, щоб продати його торговцям оберегів.

Пошта — інститут політичний

Під час проведення днів «Голосу України» на Буковині (див. газету за 20 червня ц. р.) наша делегація мала зустріч з керівниками Чернівецької обласної дирекції «Укрпошти».

Начальник дирекції — Ярослав Цюпак — основним завданням вбачає модернізацію свого підприємства. Хоча досвід радянської, російської та австрійської пошти вважає безцінним. Пошта, на думку Цюпака, є одним із найвищих досягнень цивілізації, символом державної незалежності, політичним інструментом, який забезпечує одне із найсуверенніших прав — право на інформацію. Пошта повинна працювати як годинниковий механізм австрійського дзигарка на фасаді чернівецької дирекції.

— На жаль, сьогодні цього немає, — резюмує перший поштар Буковини, — бо регіон у нас непростий. І в дощ, і в спеку, і в заметіль мешканці найвіддаленіших гірських полонин чекають свіжих газет і листів. Щоб забезпечити їхні потреби, треба докорінно змінити насамперед організацію роботи поштовиків. Бо тільки вона, впевнений Ярослав Цюпак, посилить відповідальність колективу, змусить працювати кожну копійку. Основними конкурентами свого відомства співрозмовник вважає операторів стільникового зв'язку та турперевізників. Перших він має за таких, що здебільшого працюють у правовому полі. А нереєстрових перевізників поштових багажів з Буковини в Європу і навпаки (котрі часто-густо діють як звичайні контрабандисти) вважає конкурентами недобросовісними.

— Замість того, щоб, як цивілізована людина, відправити бандероль, посилку чи листа поштою, наша заробітчанка користується послугами сумнівної гарантії, які надають їй водії туристичних бусиків. Отож гроші від поштових операцій отримує не держава, а приватна особа, яка не сплачує жодних платежів до бюджету. Боротися з розвитком hi-tech смішно і безглуздо, — зітхає Ярослав Степанович. — Тепер кожен тінейджер, чиї батьки працюють за кордоном, забезпечений мобільним телефоном. І з великим щемом згадую часи, коли епістолярний жанр був одним із найромантичніших надбань людства. Яким невід'ємним атрибутом нашого життя у дні світлі і не дуже були поштівки і листи! Тепер їх пишуть лише пенсіонери і засуджені.

Недарма основна увага керівництва чернівецької дирекції зосереджена нині на оптимізації витратної частини, централізації управлінських функцій. Основним об'єктом уваги керівництва чернівецької дирекції залишається відділення поштового зв'язку. В одинадцяти вузлах поштового зв'язку, на поштамті, у цеху перевезення пошти та на дільниці преси сьогодні працює понад 2000 осіб. Клієнтам пропонується більш як 75 різноманітних послуг. Значну частину доходу поштарі отримують від розповсюдження передплатних видань. Нині читачеві доставляється 344 тисячі 567 різноманітних газет та журналів. Минулоріч дирекція отримала 16 млн. 336 тис. гривень валового доходу, що становить 100 відсотків планового завдання. 15 млн. 360 тис. грн. становить чистий дохід.

У 2002 році чернівецькою дирекцією проведено три спецпогашення марок. У серії «Регіони та адміністративні центри України» 27 червня 2002 року здійснено спецпогашення та введено в обіг марку «Чернівецька область». 9 липня 2002 року —спецпогашення з нагоди 125-річчя ботанічного саду Чернівецького національного університету ім. Ю. Федьковича. 21 вересня 2002 року в рамках святкування 1000-ліття Хотина — спецпогашення та введено в обіг марку «1000 років м. Хотину». Акції з погашення національної марки України Ярослав Цюпак вважає важливою політичною подією, яка утверджує нашу державу на світовій арені. Вдалим прикладом може бути погашення української марки на нашому острові Зміїний, який ще донедавна румунська сторона намагалася подавати як скелю, позбавлену морської економічної території. Спецпогашення марки продемонструвало усьому світу територіальну приналежність острова Зміїний до суверенної України.

— Отож побачивши біля свого дому людину із важкою сумкою листоноші, будьте певні: цей чоловік чи жінка є важливим чинником української зовнішньої і внутрішньої політики, — сказав на завершення нашої розмови Ярослав Цюпак.

До речі, свого часу Ярослав Степанович закінчив Тернопільський фінансово-економічний інститут, де навчався в одній групі з Віктором Ющенком. Долі склалися порізному, проте турбота про людей і державу залишалася спільною.

Сергій СУЛИМА.

Чернівецька область.

Молодим наркодорога?

НЕЗДОРОВИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ

Нині у нашій державі на обліку 90 тисяч споживачів наркотиків. Вісімдесят відсотків — молодь віком 14—28 років. А шість тисяч —діти до 14 років.

Така ситуація створює загрозу національній безпеці країни, вважає перший заступник голови Державного комітету України у справах сім'ї та молоді Костянтин Ващенко. Ця проблема обговорювалася на засіданні Національного прес-клубу реформ на тему «Підліткова та молодіжна наркоманія: її причини та наслідки».

Експерт з проблем наркозалежності та сумісних залежностей Юлія Яшина наполягає на тому, що наркоманія є сімейним захворюванням, а її причини лежать насамперед у психологічній площині. Як приклад неправильного ставлення до проблеми вона навела звернення до неї особисто деяких народних депутатів. Вони, за словами Юлії Яшиної, говорили приблизно таке: «Моя дитина наркоман. Потрібна ваша допомога. Я можу виділити на зустріч 30 хвилин».

На психологічному підгрунті наркотичної залежності наголошував і головний нарколог Міністерства охорони здоров'я України Анатолій Вієвський. За його словами, медична допомога — це тільки три відсотки реабілітаційної роботи з наркозалежним. Головний нарколог країни також зауважив, що 98 відсотків наркотиків, які споживаються в Україні, — порівняно дешеві опіати. Проте, на думку фахівця, у разі поліпшення економічної ситуації в державі слід очікувати поширення дорогих амфітамінів та кокаїну.

Чи не найголовнішою проблемою у боротьбі з наркоманією фахівці називають брак відповідних кадрів. Як показала практика, не кожен соціальний працівник, психолог чи медик може працювати з «живим» наркоманом. Нині починають відкриватися відповідні спеціальності у вищих навчальних закладах, насамперед педагогічних. Це тривалий процес, але іншого шляху немає.

Звісно, наркоманію краще попередити — на допомогу тут приходить соціальна реклама. Проте нині в Україні її кількість не відповідає європейським нормам. Фахівці наголошують на необхідності внесення відповідних змін до Закону України «Про рекламу».

Сергій ХОМІНСЬКИЙ.

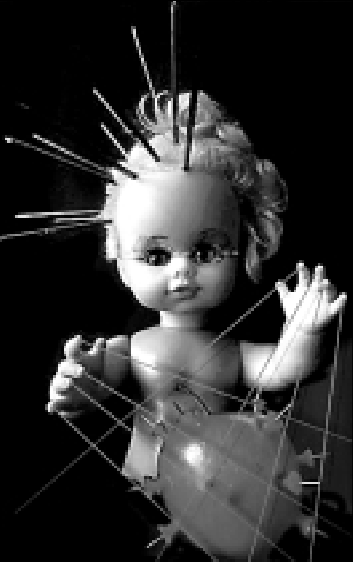

Мал. Сергія ТЕРЕЩЕНКА.

Пробудження звіра

Той, хто прочитає цю історію, найвпевніше дивуватиметься й питатиме себе: невже таке можливо? На жаль, панове! Якщо в людини немає Бога в душі, вона стає звіром.

У Юлі звір прокинувся в 27 років. Утім, вона й до цього була розбещеною, жорстокою дівчинкою, яка поневолила одразу чотирьох дорослих людей — батьків і бабусю з дідусем. Вона була єдиною дитиною, не красуня і не розумниця, але не без талантів. У Юлі був непоганий голос і свого часу у складі дитячого хору вона навіть побувала з концертом у Франції. Зрозуміло, що в сім'ї її боготворили і, як воно буває, балували. Батьки не були бідні. Бізнес у тата розвивався успішно, тому Юля мала можливість і вчитися, і вдягатися красиво, і харчуватися, як любила повторювати мама, тільки «екологічно чистими продуктами».

Коли Юля брала шлюб уперше, батьки не пошкодували грошей на весілля, але заміжнє життя доньки тривало недовго. Невдовзі Юля захопилася іншою людиною, і заради щастя дочки батьки купили їй окрему квартиру й автомобіль. З Романом життя склалося. Важко сказати, чи було тут кохання, але те, що в них збіглися інтереси, — цілком доведено. Роман мав нерозлучного друга Стаса й обидва захоплювалися наркотиками. Юля балувалася лише транквілізаторами, але цього було досить, щоб відчувати кайф. На те й інше потрібні гроші. Вони були в забезпечених батьків, проте рідній донечці перепадала лише невелика частина, а вона хотіла багато й одразу. Ось трійка й замислилася, як відібрати в батьків і будинок, і «Форд», і збережені на чорний день грошенята. Варіант був один — вбити батьків і стати спадкоємцями.

Підготовка до цього тривала кілька місяців. Таємно від родичів Юля продала квартиру, машину й перейшла жити до батьків, вигадавши історію про те, що її суджений подався на заробітки, а їй сумно жити одній. Готуючись до вбивства, зграя придбала за «квартирні» гроші зброю, мобільні телефони, частину витратили на наркотики. Протягом того часу, поки Юля жила в батьків, вона щодня вела розмови про те, що їхню сім'ю зурочили і тому батько почав хворіти. Що треба поїхати до відомої знахарки і тільки-но вона дізнається адресу цієї цілительки, повезе батьків до неї на прийом. Батьків розчулювала турбота доньки, вони навіть не подумали її заперечувати.

Наприкінці серпня торік Юля повідомила батькам, що домовилася про зустріч зі знахаркою, котра живе в Слов'янську Донецької області. Треба, мовляв, збиратися в дорогу. До того ж туди обов'язково мали поїхати і дідусь з бабусею, оскільки зурочення зніматиметься з усієї сім'ї. А за день до цього Роман зі Стасом побували в лісі Станично-Луганського району й викопали там велику яму. Юля устигла оформити всі справи на спадок батьків. Зрозуміло, без їх відома й підписів. Гроші зробили все. В поїздку вирушили на дідусевих «Жигулях», він сам і за кермом сидів. Так було задумано за планом зграї. Показуючи дорогу, Юля завела автомобіль у ліс: наче заблукала. Мобільні телефони давали можливість трійці спілкуватися. Отож, у якийсь момент Юля вийшла з машини й пішла шукати дорогу, а Роман і Стас, натягнувши маски, пустили в хід зброю й ножі. Трупи всіх чотирьох поховали в заздалегідь викопаній ямі, туди кинули й закривавлені чохли, номери машини й трамплер. Саму машину за розробленим планом Стас мав потопити, але жадібність узяла гору, тому він перегнав її на свою дачу й залишив там до кращих часів.

На початку вересня Юля забила тривогу: батьки й бабуся з дідусем поїхали до Слов'янська й досі не повернулися. Вона подала заяву до Жовтневого райвідділу міліції Луганська, і зниклих оголосили в розшук. Але першим знайшли Стаса. Машина зі слідами крові, знайдена на дачі, була незаперечним доказом, і він в усьому зізнався. На його совісті троє вбитих людей, Роман убив одного. Обох засуджено до довічного ув'язнення. Щодо Юлі, то вона своєї вини не визнає і в скоєному не покаялася. Її охопила злість: адже їй так хотілося пожити за кордоном, відчути себе багатою й незалежною. Замість цього — 15 років в'язниці і конфіскація всього майна, відібраного в батьків. Вона так і не стала спадкоємицею.

Алла АНТИПОВА.

Луганськ.

Акції з погашення національної марки України Ярослав Цюпак вважає важливою політичною подією, яка утверджує нашу державу на світовій арені

Слаба КПРС

Якщо ви гадаєте, що нахабну й безсоромну рекламу вигадано десь в Америці — помиляєтеся! Достеменними витоками цього виду людської діяльності була політико-виховна робота серед населення, що вважалася найголовнішою складовою соціалістичного будівництва, результати якого нині широковідомі. Серед розмаїття методів впливу на моральність радянської людини особливо популярною вважалася наочна агітація. І якщо сучасну рекламу живлять самі лише гроші — гроші — гроші, то високохудожні, естетично довершені найкращі зразки наочної агітації часів розвинутого соціалізму створювали ми з вами, тобто люди. А серед нас, людей, завжди є місце подвигу, чим я, власне, і скористався одного спекотного літа, саме після якогось чергового епохального надпотого партз'їзду.

Було так спекотно, що до чорноморської благодаті повиїздили геть чисто всі слуги народні, залишивши на місцях тих, хто лише вчився все віддавати людям... Серед останніх був і я, як тоді жартували —найтупіший кут керівного чотирикутника — секретар комсомольської організації академічного інституту. Як комсомольський ватажок, я входив до номенклатури партбюро інституту і тому за викликом до райкому партії довелося пертися мені...

У відділі пропаганди та агітації затуляв амбразуру власними грудьми заклопотаний підтоптаний життям чоловʼяга, зовнішньому виглядові якого дуже псувала тимчасова відсутність погон. Чоловік довго вивчав мою пику вʼїдливим кривим поглядом, доки не запитав телеграфним текстом, немов на допиті: «Як могло статися, товаришу, що найвища будівля в Академмістечку, яка разом з торговельним центром створює фактичний архітектурний центр мікрорайону, вже кілька років вільна від належних форм наочної агітації?!.»

— Неважко здогадатися, — обурювався він, — яку справедливу і принципову оцінку одержить діяльність партійного бюро інституту від вищих партійних органів, особливо враховуючи нове бачення важливості наочної агітації, що випливає з історичних рішень надцятого з'їзду рідної партії?!..

Чолов'яга дещо пом'якшив свою принципову позицію, дізнавшися про мій тупий статус у геометрії керівного чотирикутника, і вже іншим тоном, по-батьківськи, заходився повчати мене та заохочувати до плідної ідеологічної роботи.

Він розкрив чималий альбом найкращих зразків наочної агітації і неквапом, милуючися, став гортати сторінки неймовірного жаху, котрі навіть у мене, загартованого двома роками армійської служби, викликали напади нудоти.

Нарешті зупинився на тому, заради чого власне я й мусив оце мучитися, вдивляючись млосним потом. Це було кольорове зображення сяючого електричними лампочками крейсера «Аврора», котрого напнули на дах чималого будинку. Але й сам крейсер, з його високими щоглами й гірляндами був нічого порівняно з вогняним морем, що випромінювали магічні слова: «Слава КПРС».

— Ух, ти! — вихопилося в мене з переляку, і мій ідеологічний учитель зиркнув на мене так, як дивляться люблячі дідусі на своїх улюблених онуків.

— Днями, — несподівано для самого себе вимовив я, —на міському партактиві доповідач згадував про надзвичайну подію, що трапилася в Москві. Вуха чолов'яги наїжачилися, немов антени радіолокатора.

— Так от, — продовжував я зухвало брехати, — в самому серці столиці несподівано перегоріла ціла секція електроламп у літері «В» і, уявляєте собі, весь вечір і ніч палахкотіло «Слаба КПРС»!!.

Про подальші кадрові зміни в ідеологічному секторі партапарату столиці годі й казати, — закінчив я трагічно.

Мій партійний наставник зблід і обережно склав альбом.

— Дякую, товаришу, що прийшли й так активно взяли участь в обговоренні важливої проблеми державницької ваги. Справа, розумієш, така серйозна, що ми мусимо вирішувати її капітально, без поспіху...

Відтоді й понині Академмістечко не знало масштабних заходів наочної агітації, виконаних шляхом електроілюмінації. І правильно, мабуть, так спокійніше... Щоправда, одного разу випадково зайнявся черевик на двадцятиметровому полотні із зображенням вождя світового пролетаріату.

Але це вже зовсім інша історія...

Юрій БОЛЬШАК.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

ЦЬОГО ДНЯ

- 1805 р. Народився історик, фольклорист та письменник Микола Закревський («Опис Києва» у 2 т., збірка «Старосвітський бандурист» у 3 кн.).
- 1822 р. Відкрито Севастопольську морську бібліотеку.
- 1908 р. Не стало російського композитора Миколи Римського-Корсакова. Серед його учнів — Микола Лисенко та Яків Степовий.
- 1961 р. Засновано медаль «За оборону Києва». Столиця України удостоєна звання «Місто-герой».
- 1963 р. Помер майстер керамічної скульптури Омелян Železняк.

АСТРОЛОГІЧНИЙ ПРОГНОЗ з 23 по 29 червня 2003 року

Тиждень насичений подіями та переживаннями, головне — не втратити свої можливості.

ОВЕН. Ви будете у полоні своїх почуттів, активно спілкуватиметеся зі своїми дітьми або коханими. Тому треба бути товариськими. Ваші приємні манери і тонкий гумор справлятимуть на оточуючих неабияке враження. Ваша манера висловлювати свої думки та ідеї сподобається всім, хто вас слухатиме.

ТЕЛЕЦЬ. Цього тижня головне у вашому житті — гроші. Задумайтеся: або ви розпоряджаєтесь своїми грошима, або вони керують вами. Є можливість поліпшити своє фінансове становище власними зусиллями або за допомогою батьків, начальства, представників влади.

БЛИЗНЯТА. Настав час відповісти самому собі на одне запитання — а що ви, власне, можете?.. Чим безпристрасніше ви оціните свої особисті достоїнства і якості, тим краще зможете використати реальні можливості. Всі ініціативи та починання матимуть успіх, особливо якщо ви компетентні у питаннях, за які берется.

РАК. Задоволення і прибуток вам принесе прихована від людей діяльність. Навіть якщо це внутрішня робота над собою, все одно відчуйте її позитивний результат: знайдете внутрішню силу і рішучість. Не зайво було б підбити підсумок своєї діяльності, перш ніж рухатись далі — озирніться назад. Досягнуті успіхи приховані від зовнішнього світу, вони тільки готуються з'явитися.

ЛЕВ. Цього тижня ви маєте ризикнути випробувати нові методи, новий життєвий стиль, або взяти участь у новій справі, з якою ви ніколи не стикалися. Якщо у вас є якісь свої задуми, то можете зайнятися їх реалізацією. Якщо є можливість допомогти людям, захистити когонебудь, хто звернеться до вас по допомогу, то зробіть це.

ДІВА. Цей тиждень — найкращий час, щоб владнати свої справи, отримати хорошу посаду, стабільну оплату. Можливо, цими днями виникне занепокоєння, спричинене тим, що ваша репутація похитнулась. Не дозволяйте будь-кому приймати за вас важливі рішення.

ТЕРЕЗИ. Активізуйте свої контакти з далекими друзями або організуйте поїздку до них, аби зміцнити стосунки, запросіть їх у гості. Докладіть щонайбільше зусиль, щоб ці стосунки стали перспективними. Цей час сприятливий для початку перспективної освіти, підвищення кваліфікації, розв'язання юридичних питань чи отримання консультацій фахівця.

СКОРПІОН. Ваші спільні прибутки зростуть і можуть стати неконтрольованими. Якщо ви очікуєте на зручний момент, щоб взяти гроші у кредит або оформити позику, то цей період буде дуже вдалий. Виникнуть справи, пов'язані зі спадщиною, боргами і чужими грошима. Можуть відбутися зміни на роботі, але від підписання важливих паперів краще відмовитися.

СТРІЛЕЦЬ. Цього тижня вам краще працювати з партнером або в команді, тоді успіх буде можливим. Можете провести спільні переговори. Якщо вам потрібна юридична консультація, то не відкладайте це на інший час. Приділіть чоловіку чи дружині більше уваги, ніж звичайно. Позитивно розв'яжете свої питання із інтелектуальних контактів із законодоном.

КОЗЕРІГ. Ви маєте прагнути більшої свободи і відповідальності під час виконання рутинних службових та домашніх обов'язків. Є реальна можливість поліпшити становище на роботі та стосунки з колегами або підлеглими, розв'язати фінансові проблеми. Знайдіть час для того, щоб зайнятися своїм здоров'ям.

ВОДОЛІЙ. Успішними будуть творчі або артистичні проекти, розваги і дозвілля. Постарайтеся більше відвідувати світські заходи — себе показати, продемонструвати свої можливості. Загалом на вас очікує успіх. Важливу роль протягом цього тижня відіграватимуть діти і кохані.

РИБИ. Вам слід зайнятися домом, сім'єю, розв'язанням питань власності або проблем ваших батьків. Ваше бажання прикрасити та удосконалити своє помешкання створить додаткові обов'язки і турботи. Якщо є можливість, то можете розпочати косметичний ремонт. Ваше сімейне майно чи кількість членів сім'ї може збільшитися.

ДОШКА ПОШАНИ «КУРЕНЯ»

Дуля і куля

Раїса Богатирьова, лідер пропрем'єрської фракції ВР «Регіони України»:

— Повторюю, виходячи з юридичних документів, він (Віктор Янукович. — **Черг.**) вважається несудимим... Може, комусь хотілося б, щоб усе було по-іншому? Уже хоча б на цій темі, вибачте за вислів, але кулю з чогось не зробити...

Від чергового:

Таке життя: у нас із юридичних документів дулю зробити легше, ніж із «чогось» — кулю...

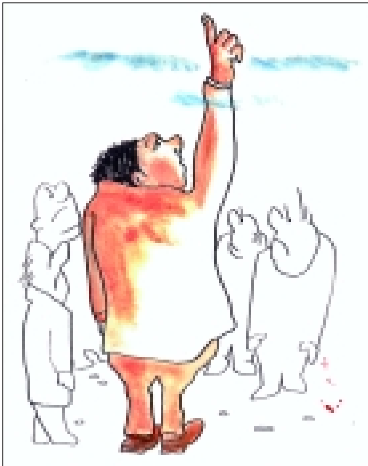
Де мери ростуть...

Зі своїм другим «я» вирішив покінчити один із кандидатів на пост запорізького мера. Його, бачте, шокувала мізерна кількість голосів, віддана за його персону. Правда, і досі залишається таємницею, чому кандидат вирішив чикрижити ножем головку від..., а не класти, скажімо, голову під трамвай чи умертвляти її методом прищемлення дверима. Народ подейкує, що невдаха хотів помститися саме тому розумному місцю, яке й підкинуло йому ідею балотуватися в мери. Тобто голова тут, мабуть, ні до чого, а от друге «я», тобто... ну, самі розумієте... попало під гарячу руку.

Кодекс у тумані

Михайло Поплавський, народний депутат України:

— Наші народні депутати кажуть одне, думають друге, а роблять третє, — тож доля кодексу (культури. — **Черг.**) поки що у тумана.

Від чергового:

— Маємо сміливість сподіватися, що після цього відкриття, крім «Кропиви» у Михайла Михайловича, тепер з'явиться і новий шоу-хіт «Туман яром, туман долиною...», а парламентській більшості буде відведено роль підтанцьовки...

Звідки Бойко відновився?

Богдан Бойко, глава Народного руху «За єдність»:

— ... Ми боремося проти євразійського напрямку і виступаємо за рівновіддаленість і від Москви, і від Вашингтона. Ми відновлюємо гасло «Бандитам — в'язниці!».

Від чергового:

— Цікаво, що нинішнє гасло «Бандитам — в'язниці!» відноситься напередодні виборів, до того ж за підказкою з Банкового напрямку, що равновіддалена і від Вашингтона з Москвою, і від нас з вами...

Мал. Миколи КАПУСТИ, Олександра МОНАСТИРСЬКОГО, Михайла САЧКА.

НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР

У червні люди раді літу, як бджоли цвіту

22 червня — Кирила. Зацвіла липа — на тепло й сонячне літо. Щедрим буде медозбір.

24 червня — Варфоломія і Варвари. З цього часу починає коротшати день.

25 червня — Онуфрія, Онопрія. День літнього солцестояння. До Онуфрія закінчували першу косовицю сіна і починали першу косовицю ранного ячменю.

Прикмети червня

- Якщо сонце при сході яскраво-червоне, але незабаром заховається за хмару — невдовзі занегодить.
- Ластівки ввечері літають високо — завтра буде ясна погода, а якщо низько — хмарна.
- Багато комарів — врожай на ягоди, а мошки — на гриби, багато оводів — врожай на огірки.
- Якщо мурашки лазять по землі, а мурашника поблизу немає — за добу збереться на дощ.
- У лісі часто чути крик дятла — на холод і негоду.

МІНІ-БАЙКИ

Запізніле каяття

— Чого чіплявся до Гачка? — Гризе сумління Черв'ячка...

Дорогою до консервного заводу

— Ми в Колективі Дружнім жить не проти, — Перемовлялись між собою Шпроти...

Ретроград

— Ні щастя у прогресі, ні резону, — Карась на Сковорідці із тефлону...

Мрійники

— З Котом знайдем порозуміння ми ще, — Не гублять віри в Ідеалі Миші...

Модерний кіт

— Віджила мода — на Мишей засідки, Я краще «Віскасу» наймся у сусідки...

Сергій КОВАЛЬ.

СІМ МІШКІВ ГРЕЧАНОЇ ВОВНИ

Науковий підхід

За індексом професора Пропаханського-Попкіна, Банановий Маразмадор вийшов на одне з перших місць у світі. Варто зауважити, що цей коефіцієнт враховує практично все: і темпи розкрадання бюджету, і рівень корупції, і кількість злиднів на одного мільйонера, і навіть ступінь сексуальності губернаторських референток.

Дурнів нема

Кожен державний посадовець Бананового Маразмадору незалежно від його рангу має право вимагати від будь-якої фізичної чи юридичної особи, що до нього звернулася, реального наповнення звернення. І рідко хто не розуміє, що в конвертики потрібно класти «зелень».

Герої серед нас

Ледве не загинув геройською смертю під час виконання державних обов'язків олігарх О. Товстобрюшенко. Запихаючись червоною ікрою, він похлинувся, довелося терміново піднімати на ноги бригаду його особистих лікарів. За стійкість і мужність, з якими О. Товстобрюшенко переніс цей інцидент, його було нагороджено орденом.

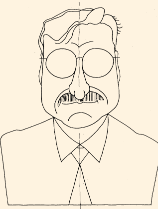
Казуїстика

Хто скаже, що свободи слова в Банановому Маразмадорі нема, якщо там можна говорити лише те, що вона є?!

Факт

У Банановому Маразмадорі завершено обмін паспортів старого зразка на нові. Тепер тут починається підготовка до обліку цих нових, але вже досить застарілих паспортів на ще новіші.

Олександр ПЕРЛЮК.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Голос України

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописи не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Ⓡ Платні матеріали.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Ціна договірна

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955.

Загальний тираж 159000.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України».

Зам. 0311111. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»